

1846

1970

DE STER

Nr. 2
Februari 1969
69e Jaargang

Tempel te Nauvoo

Een inspirerende boodschap

VAN ALMA SONNE, assistent van de Raad der Twaalfen

Het Evangelie van Jezus Christus is in zijn volheid hersteld en kan door niets worden vervangen. Het is Gods plan om de mensheid te redden en Zijn kinderen tot Hem terug te brengen. Nu heeft de wereld het Evangelie. Denkers en geleerden hebben het bestudeerd en onderzocht; boeken en tijdschriften die over het geopenbaarde woord handelen worden gelezen. Tenslotte zullen verstandige mensen weten dat het enige recept voor vrede in het Evangelie van Jezus Christus ligt.

Paulus, de apostel der heidenen, was er zich van bewust dat het Evangelie het verbond is dat de Here met de mensen sloot voor hun zaligmaking en verhoging. Het omvat alle rechten, alle macht en autoriteit om de mensen zalig te maken en te verhogen. Het moet niet gemakshalve worden verdraaid of gewijzigd of aan de grillen en drogedenen van valse leraars en anderaan die verantwoordelijkheden die eruit voortvloeien niet aanvaarden, worden aangepast. Het herstelde Evangelie is in alle opzichten hetzelfde Evangelie dat door de Zaligmaker en Zijn apostelen werd gepredikt. De vereisten, de beginselen en de verordeningen zijn dezelfde. Het herstelde Evangelie verklaart dat de mens een kind van God is en dat hij geleefd heeft alvorens hij op aarde kwam. Een menselijk wezen is daarom meer dan een fysieke schepping; hij is ook een geest die met de attributen van zijn hemelse Vader is begiftigd. Hij is op weg naar volmaking wanneer hij de goddelijke geboden eert en gehoorzaamt, en dat is de enige manier om tot volmaking te komen. ○

INHOUD

Geloof en leven. Door president David O. McKay	35
Geduld — een onontbeerlijke deugd. Door Franklin D. Richards	38
De restauratie van de tempel te Nauvoo. Door Jay M. Todd	40
De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over eerlijkheid	45
Zondagsschool	
Eenvoud. Door Lowell L. Bennion	46
Een levende tegenwoordigheid. Door Dora D. Flack	48
Voor de jeugd van de Kerk	
Ik ben klaar voor U. Door Marion D. Hanks	49

Bind uw schoenzolen aan. Door Jeff Holland	50
Geen beter spiekbrieftje. Door Dwane S. Sykes	51
Zusters Hulpvereniging	
Jaarverslag en officiële instructies. Door Belle S. Spafford	52
Hoe de Zusters Hulpvereniging tot mij kwam. Door Rexine Eager	54
De beproevingen van de ongehuwde staat. Door Maureen D. Keeler	55
Als je een tijger tegenkomt. Door John Farr Larson	57
DE kleine STER	
Meneer Gastropode. Door Christopher Flint	9
Het geheim van de vlinderbandiet. Door Murray T. Pringle	12

Op de omslag:

De tempel te Nauvoo (links boven) zoals hij er oorspronkelijk uitzag — schilderij van Steven T. Baird; de ruïnes van de tempel (onder) — een gekleurde versie van een tekening van Fredrick Piercy (midden negentiende eeuw); (rechts boven) reconstructieplan van het tempelcomplex. Zie pagina 40: De restauratie van de tempel te Nauvoo, door Jay M. Todd.

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Februari 1969 · Nr. 2
69e Jaargang

Redacteur:

Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

Poul Stolp, Translation Services
Department, Oude Gracht 113,
Utrecht.

Correspondent voor de Hollandse
Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster” van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen verschijnt eenmaal
per maand.
Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar, f 12,— per jaar. Gironummer
240615 — t. n. v. Nederlandse
Zending,
Amersfoortsestraatweg 214 —
Huizen N. H. Nadruk van de in cit
nummer voorkomende cliché's is
verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center,
Frankfurt a. d. M.

PRESIDENT DAVID O. MCKAY

Geloof en leven

De Engelse chemicus Sir Humphery Davy heeft eens gezegd: „Als ik mocht kiezen wat voor mij tegelijkertijd het heerlijkst en het nuttigste van alles zou zijn, dan zou ik boven elke andere zegening de voorkeur geven aan een standvastig godsdienstig geloof.”

De zending van het christendom is alle mensen te brengen tot het beseft en het weten dat een standvastig godsdienstig geloof, meer dan alle aardse zegeningen, juist datgene is dat ons in deze wereld de meeste genot verschaft en het meeste nut afwerpt.

De georganiseerde Kerk

Er wordt wel eens beweerd, dat de gemiddelde mens geen kerkmens is. Ik meen dat dit, in het algemeen gesproken, onder de christenheid inderdaad zo is. Ook in onze eigen kerkelijke organisatie wordt wel eens beweerd dat de jonge mensen tegenwoordig meer en meer van de Kerk vreemden. Dit is niet waar. Er zijn er altijd enkelen, een bepaalde categorie, die door onverschilligheid, inactiviteit of ongelooft met de georganiseerde godsdienst breken. Dit is voornamelijk toe te schrijven aan het feit dat zij zich niet door studie hebben vertrouwd gemaakt met de voordelen die de Kerk biedt. De enige onfeilbare manier om de Kerk als organisatie op haar juiste waarde te toetsen is er in te werken. Als iemand eenmaal iets heeft beproefd en het blijkt aan zijn doel te beantwoorden, dan kunnen alle bewijsvoeringen en drogredenen van de wereld hem er niet van overtuigen dat het onbruikbaar is. Hierin is een der verdiensten van de georganiseerde Kerk gelegen, n. l. dat deze ons de gelegenheid verschaft om te dienen en het bewijs levert dat Christus de waarheid sprak toen Hij zeide: „Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelven spreek.” (Johannes 7:17.)

De schrijver van het boek „The Abundant Life Through Religion” (Door de godsdienst in overvloed leven) zegt ergens:

„Juist op het punt waar een brede straat, die naar de ingang van een universiteitsterrein voert, zich splitst, staat een groot stenen kerkgebouw. Van de universiteitspoort uit gezien, schijnt dit de straat volkomen te versperren. Geen enkele student kan dan ook die weg af gaan zonder met die kerk rekening te houden; of hij moet er binnengaan, of er omheen. Als hij er omheen loopt, dan blijft die kerk daar toch wel op dezelfde plaats staan. Dit gebouw is een symbool van de plaats die de godsdienst in de studentenwereld inneemt. Deze staat hem levensgroot in de weg. Het is een instelling, die diep in de menselijke samenleving is verankerd en vormt een onderdeel van de maatschappelijke erfenis, waaraan geen mens kan ontkomen.”

Een ideale vergaderplaats

Uit een oogpunt van gezellige omgang met anderen bezien is het al een groot voordeel dat de Kerk de jongelui in de gelegenheid stelt elkaar in een ideaal milieu te ontmoeten. Toen ik jaren geleden eens op een dienstreis door de zuidelijke staten was, vergezelde ik president Charles A. Gallis naar de gemeente van Centerville, gelegen op een afstand van ruim 30 km van Columbia (South Carolina). Een hoge regeringsambtenaar was zo vriendelijk om ons naar onze plaats van bestemming te rijden. Ik verwachtte dat Centerville een dicht opeengebouwd provinciestadje zou zijn, zoals de goed aangelegde steden in het westen der Verenigde Staten meestal zijn. Toen wij voor een keurig, pas geveerd kerkgebouwje stopten, hoorde ik president Gallis tot mijn verrassing zeggen: „Nu, we zijn er!” Er was daar geen stad te bekennen — er waren alleen twee of drie ver verwijderde huizen in het zicht. Temidden van een bosrijk gebied stond

Het leven is een gave Gods en dus

dit kleine mormoonse bedehuis daar, naar het mij toescheen geheel en al geïsoleerd; toch was het vóór het aanvangsuur van de dienst boordevol mensen die zo blij en opgewekt waren als ik ooit het genoegen heb gehad te ontmoeten. Na de ochtenddienst werd er voor ongeveer 200 mensen een feestelijke maaltijd aangericht. In de ommuurde tuin stonden zwaarbeladen, geïmproviseerde tafels. Voor de mensen die in een straal van 50 km van dat kleine kerkgebouw woonden, diende het als een centrum voor maatschappelijk verkeer, studie en geestelijke verlichting. Als u wilt beseffen wat een dergelijk centrum waard is, denkt u zich dan eens in hoe het leven van die mensen zou zijn geweest als noch de kerk, noch de staat hun een centraal gelegen plaats van bijeenkomst had verschaft.

Voorzien wij alleen maar in ons levensonderhoud of bouwen wij ons leven op?

De roeping van de Kerk is echter niet alleen een centrum van maatschappelijk verkeer te zijn, maar het geestelijk leven van de mens tot ontwikkeling te brengen en hem te leren dat „het doel van het leven is aan God gelijk te zijn en dat de ziel die God navolgt als Hij moet worden.“

„De ware godsdienst“, zo verkondigde een beroemd staatsman, „is de grondslag der samenleving, en wanneer die eenmaal door minachting aan het wankelen is gebracht, kan het gehele stelsel niet standvastig of bestendig zijn.“

De Amerikaanse dichter Henry Wadsworth Longfellow heeft eens gezegd: „Het leven is een gave Gods en dus is het iets goddelijks.“

Voorts heeft Christus verklaard: „Ik ben gekomen, opdat zij het leven hebben, en overvloed hebben.“ (Johannes 10:10.)

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen doet een beroep op alle mensen om in verstandelijk en geestelijk opzicht naar een hoger leven te zoeken, en spoort hen aan tot groter ijver in het nastreven van het overvloedige leven, waarop Jezus doelde.

De alles overheersende gedachte die tegenwoordig alle mensen bezighoudt is hoe zij in hun

levensonderhoud kunnen voorzien. Daartoe trachten zij steeds in het leven die loopbaan te kiezen die hun het beste past om zichzelf te voeden, te kleden en te huisvesten en die hen kan helpen een gezin te onderhouden.

„Het lijdt geen twijfel dat wij moeten zwichten voor economische feiten en moeten inzien dat het moeilijk is om de kost te verdienen. Wie geen rekening houdt met deze dringende noodzaak en niet zo verstandig is voor zijn eigen toekomst te zorgen,“ zegt Wagner, „wordt terecht beschouwd als een dromer of iemand die ongeschikt is voor de samenleving en loopt gevaar om vroeger of later om een aalmoes te moeten vragen van hen, met wier spaarzaamheid hij eenmaal de spot heeft gedreven.“ Toch is het voorzien in ons levensonderhoud niet anders dan het bedrijfsklaar houden van de motor, die onze levenswagen op zijn lange reis moet trekken.

In ons levensonderhoud voorzien is noodzakelijk, maar ons leven opbouwen is een plicht, een eeuwigdurende zegen!

Het ware levensdoel

Sommige mensen verdienen de kost om te kunnen blijven bestaan zonder meer — voor dezulken is het leven een geestdodend gesloof. Sommigen leven alleen maar om plezier te kunnen maken — voor hen is het leven altijd onbevredigend.

Er zijn er ook die het verkrijgen van roem tot hun levensdoel maken. Dezen wacht het loon der ijdelheid en ontgoocheling. Anderen stellen zich uitsluitend ten doel om rijk te worden. Het gevolg is dan dat hun beloning grotendeels uit zelfzucht bestaat en dat zij steeds minder oog krijgen voor de mooie dingen in het leven. Niet zelden lopen hun verwachtingen dood in de as van vrekkingheid en teleurstelling.

Het ware doel van het leven is niet enkel een bestaan te hebben, plezier te maken, roem of rijkdom te verwerven. Het is de vervolmaking van onze menselijkheid door hetgeen wij zelf onder Gods inspirerende leiding tot stand brengen.

Zoals een jongen in zijn uiterlijke verschijning

is het iets goddelijks . . .

H. W. LONGFELLOW

op zijn ouders lijkt, zo moet iedere ziel in zijn geestelijke verworvenheden meer op zijn Eeuwige Vader gaan gelijken.

Het ware leven is ontvankelijk zijn voor het beste om ons heen. Alleen gevoelig te zijn voor lichamelijke lusten, genoegens, trots, geld verdienen en niet voor goedheid en vriendelijkheid, reinheid en liefde, geschiedenis, dichtkunst, muziek, bloemen, sterren, God en de hoop der eeuwigheid, is zo goed als dood zijn.

Al wat organen heeft die in staat zijn hun functies te vervullen, kan als levend worden beschouwd. Zolang de natuurlijke organen in een lichaam nog werken, kan men van dat lichaam zeggen dat het in leven is, d.w.z. het bestaat. Zelfs uit het minst scherpzinnige onderzoek naar de aard van het leven zal echter blijken, dat het menselijk leven meer is dan enkel bestaan en dat er in ons allen minstens twee of meer soorten van leven aanwezig zijn. Zo onderscheidt men een lichamelijke en een geestelijk levensstadium. Wat de lichamelijke ontwikkeling betreft is de mens eenvoudig een schepping der natuur. Naarmate hij zich aan de natuurwetten onderwerpt, maakt hij vorderingen. Daar hij aan zijn omgeving is blootgesteld, moet hij om in leven te kunnen blijven voortdurend allerlei krachten van buitenaf bestrijden. In dit levensstadium is zelfbehoud, de eerste natuurwet, de overheersende gedachte van het individu zowel als van het ras. Zelfzucht of egoïsme is bijgevolg de meest kenmerkende eigenschap. Jezus bespeurde dat zelfzucht — de wortel der zonde — iemand ertoe brengt anderzins geluk op te offeren terwille van dat van zichzelf.

De mens is een geestelijk wezen

In het leven van de mens kan de lichamelijke kant in twee fasen worden verdeeld: (1) de strijd om het bestaan en voor het verkrijgen van allerlei geriefelijkheden, en (2) de neiging om zicht te verlagen.

De eerste eigenschap is natuurlijk en zeer prijzenswaardig. „Hij die de zijnen niet verzorgt is erger dan een ongelovige.“ De tweede is vernede-

rend en wanneer deze neiging niet in toom wordt gehouden, worden mensen hierdoor verlaagd tot beneden het peil der dieren. Wanneer iemand de gedachte koestert dat hij zichzelf kan handhaven door zijn naaste te kwetsen, dan begint hij op datzelfde ogenblik zijn leven in te perken; tevredenheid maakt dan plaats voor bitterheid; milddadigheid wordt door gierigheid verdrongen, haat treedt in de plaats van liefde en menselijkheid ontaardt in beestachtigheid. Wat moet deze oude wereld nog doormaken, voordat de publieke opinie haar vernietigend oordeel zal uitspreken over deze zelfzuchtige, inhalige natuur, die alleen het minderwaardige in het menselijk leven aanspreekt?

Toch is de mens niet alleen maar dierlijk van aard. Hij is een geestelijk wezen, een ziel; op een gegeven moment is iedereen dan ook beziel van een onweerstaanbaar verlangen om te weten in welke verhouding hij tot het oneindige staat. Er is iets in zijn binnenste dat hem aanspoort boven zichzelf uit te stijgen, zijn omgeving te beheersen, zijn lichaam en alle natuurlijke dingen aan zich te onderwerpen en in een hogere en schonere wereld te leven.

Er is in de mens niet alleen een instinct aanwezig, maar een goddelijke vonk, die ernaar streeft hem opwaarts en voorwaarts te stuwten. Dit zintuig of gevoel is algemeen en ieder mens is zich te eniger tijd in zijn leven bewust het te bezitten. In iedere ziel is deze geest aanwezig, gereed om deze tot volmaking te brengen en iedereen behoorde zich in de diepste ernst in te zetten voor ditzelfde grote werk, nl. het zoeken naar en tot ontwikkeling brengen van innerlijke vrede en vrijheid. De Duitse wijsgeer Rudolf Bucken zegt hiervan:

„Ik kan mij de ontwikkeling niet voorstellen van een krachtige persoonlijkheid, een diepgewortelde en diepzinnige geest, van een karakter dat zich boven deze wereld verheft, zonder dat zo iemand iets goddelijks in zich heeft gevoeld uit een hoger leven, dat verder reikt dan de wereld van de zichtbare werkelijkheid, en even zeker als wij in onszelf een leven kunnen scheppen, dat een tegenstelling vormt

(wordt vervolgd op blz 59)

GEDULD

een onontbeerlijke deugd

DOOR
FRANKLIN D. RICHARDS,
assistent
van de Raad der Twaalven.

President McKay, mijn geliefde broeders en zusters: President McKay, wij hebben u lief. Wij zijn gezegend met en geïnspireerd door de belangrijke boodschappen die wij van u en president Smith hebben gehoord. En nu, mijn broeders en zusters, bid ik dat de Here met Zijn Geest mij zal zegenen nu ik tot u spreek.

Toen het fundament van de Kerk in deze bedeling werd gelegd, ontvingen zij die aan dit grote werk deel hadden, vele wonderbaarlijke openbaringen.

Hoewel sommige openbaringen voor bepaalde personen werden gegeven, weten wij dat deze over 't algemeen tot stichting en leiding waren van allen die er acht op sloegen, hetzij toentertijd, hetzij later.

Een van de belangrijkste openbaringen werd door de profeet Joseph Smith in februari 1829 aan zijn vader gegeven. Deze is opgetekend in afd. 4 van de Leer en Verbonden.

De openbaring begint met de mededeling dat een wonderbaar werk onder de kinderen der mensen op het punt staat te geschieden. De eigenschappen die voor het welslagen van zijn dienstbetoon nodig zijn worden dan genoemd, o. a. „... geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld...“ (Leer en Verbonden 4:6.)

In de wereld van deze tijd met haar onzekerheid, spanningen en beproevingen, is geduld wel een zeer onontbeerlijke deugd.

De definitie van geduld is volgens het woordenboek:

1. Het met kalmte verduren van rampen, leed, ziekte, pijn, smaad, hoon enz., lijdzaamheid;

2. Kalme en bedaarde volharding in het verduren van allerlei verdrietige zaken, inz. in het

wachten op iets of in het volbrengen van een langdurige en min of meer onaangename taak.“

De apostel Paulus zegt in zijn brief aan de heiligen te Rome: „... wij roemen ook in de verdrukkingen, wetende dat de verdrukking lijdzaamheid werkt; en de lijdzaamheid bevinding, en de bevinding hoop.“ (Rom. 5:3-4.)

En aldus geven onze beproevingen en moeilijkheden indien wij ze geduldig dragen, ons waardevolle ervaringen en bereiden ons voor op de uitdagingen die ons wachten.

Het is eveneens mogelijk te roemen zowel in gezondheid, voorspoed en geluk, als in moeilijkheden. Alle ondervindingen die wij in het leven opdoen verschaffen ons de gelegenheid geduld te ontwikkelen.

In tijden van gezondheid, voorspoed en welzijn zijn wij geneigd de belangrijkheid van geduld uit het oog te verliezen en worden wij licht ongeduldig. Maar wij moeten wel bedenken dat ongeduld vele gevaren in zich bergt. Een van de grootste is wel dat men te veel van zichzelf gaat vergen: lichamelijk, verstandelijk, financieel, enz. . . .

In 1828 zeide de Here in een openbaring aan de profeet Joseph Smith: „Loop niet sneller en werk niet harder dan uw krachten toelaten...“ (Leer en Verbonden 10:4.)

Door geduld te oefenen zullen wij niet de neiging krijgen sneller te lopen of harder te werken dan onze krachten toelaten.

In dit opzicht heeft een gezegde mij in 't bijzonder geholpen en geïnspireerd. Het luidt: „Laat het oog gaan over grote velden, doch bewerk kleine.“ Vaak willen wij grote velden bewerken, voordat wij behoorlijk zijn voorbereid en uitgerust om dat te doen.

Het zich concentreren op een voor de hand liggende taak en daarbij de blik richten op en het plannen maken voor meerdere groei, vergt groot geduld. En geduld is voor gezonde groei en ontwikkeling zeer nodig.

Sommigen denken misschien dat geduld een negatieve kracht is die uitloopt op berusting en ontmoediging. Geduld echter is een stabiliserende factor in ons leven, terwijl ongeduld vaak vrees, spanningen en ontmoediging en mislukking teweegbrengt.

In een openbaring door Joseph Smith aan zijn broer Hyrum in mei 1829 gegeven, raadt de Here Hyrum met betrekking tot diens taak dit aan: „... wees geduldig, totdat gij het zult volbrengen.“ (L.&V. 11:19.) Hier wordt geduld als een positieve kracht aangehaald en als een vereiste voor het volbrengen. Het is belangrijk te beseffen dat geduld

een enorme positieve kracht kan zijn wanneer zij met gebed, geloof en werken samengaat. In dit licht bezien zullen wij de grote waarde van geduld verder bespreken en zien hoe die kan worden ontwikkeld.

Eén manier om geduld tot een positieve kracht te maken is zorgvuldig de plannen voor onze activiteiten op te zetten en daarbij concrete doelstellingen voor ogen te hebben. Het maken van goede plannen vereist overdenking, geduld en gebed. President McKay heeft meermalen op het grote nut van overdenking gewezen.

Dikwijls worden wij geduldig door bekering, door een andere levenshouding, door het beheersen van onze stemming of door welke corrigerende handeling ook. Maar geduld in samengaan met gebed, bekering, geloof en werken overwint hindernissen van iedere aard. Geduld betekent volharden en volharden betekent werken, geestelijk en lichamenlijk.

President Grant placht de Amerikaanse dichter Ralph Waldo Emerson te citeren: „Wat wij voortdurend doen wordt steeds gemakkelijker, niet omdat de aard van het werk zou zijn veranderd, maar omdat onze vaardigheid is toegenomen.“

Het is niet ongewoon dat iemand gaat denken dat het gras aan de andere kant van de heg groener is, maar wij moeten altijd bedenken dat op een rollende steen geen mos groeit.

Wanneer we aannemen dat mos in deze grondwaarheid de betere dingen van het leven voorstelt, dan zal geduld of het op post blijven of het voldoen van onze roeping ons deze dingen schenken. Verwacht niet te veel ineens bij het aankwelen van geduld en maak het beste van hetgeen ge hebt.

Oefen geduld in zaken als het kopen van een huis, van meubelen of ander belangrijke dingen. Betaal uw schulden en maak ze niet meer. Hier is de beloning van geduld gemoedsrust, blijdschap en succes.

Een jongeman moet jaren van tevoren plannen maken en zich geduldig voorbereiden op een zending, vooropgesteld dat hij een eervolle zending wenst te vervullen.

Het volgen van onderwijs is speciaal in deze tijd van belang en natuurlijk is het denken aan een beroep hierbij van betekenis. Geloof en geduld zijn voor deze gewenste oogmerken noodzakelijk.

Haastig tot stand gekomen verlovingsen lopen vaak op ongelukkige huwelijken uit en dikwijls eindigen die in scheiding. Wees geduldig bij het kiezen van een echtgenoot of vrouw. Wees geduldig en

neem voldoende tijd voor de voorbereiding op een tempelhuwelijk. In dit geval zal uw geduld worden beloond met eeuwige zegeningen.

Onze behoefte aan voortdurend geduld is het grootst ten aanzien van onze geliefden, ons gezin. Hier zijn wij misschien het ongeduldigst, maar het is tevens hier dat geduld de schoonste vruchten afwerpt.

Niets is lieflijker dan het gadeslaan van een liefhebbend ouder die zijn kind de rechte weg leert bewandelen. Eens stond een vader naast zijn zoon in een zwembad. De jongen wilde zo graag leren zwemmen. Iedere dag gingen zij naar het zwembad en altijd toonde de vader geduld en waardering voor de moeite die de jongen deed.

Werkelijk succesrijke ouders gebruiken deze zelfde methode bij het geven van levenslessen aan hun kinderen — maatschappelijk, zedelijk, intellectueel, geestelijk en lichamenlijk. Steeds maar weer vertellen zij en laten zij zien totdat de les is geleerd, steeds met geduld, liefde en waardering voor elk teken van vooruitgang, hoe klein die ook mocht zijn.

Geduld en volharding in kerkwerk werpen ook enorme baten af, als op ieder ander gebied in het leven. Reeds in 1831 gaf de Here in een openbaring aan de profeet Joseph Smith de ouderlingen van de Kerk de raad: „Verflauwt daarom niet in goeddoen, want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort.“ (L.&V. 64:33.)

Deze raad is in deze tijd wel zeer belangrijk voor ons: „Verflauwt niet in goeddoen.“ Wees geduldig in uw huisonderwijs en andere onderwijstaken, in uw gezinsavonden en in alle omgang met elkander.

Ik herinner mij dat in onze ringzending onze zendingen een gezin, geen leden van de Kerk, minstens eens in de drie maanden bezochten en wel twee en een half jaar lang, maar nooit werden zij uitgenodigd binnen te komen. Maar bij een volgend bezoek werden zij wel uitgenodigd. Dit gezin werd toen het Evangelie verkondigd. Nadat zij hadden gestudeerd, gebeden en naar de Kerk waren gegaan, ontvingen zij het getuigenis en werden zij gedoopt.

De beloning van geduldig volhouden was in dit geval het brengen van een geheel gezin in Gods koninkrijk.

Wanneer wij het oog laten gaan over de verschillende terreinen van activiteiten in het leven en de menselijke ontoereikendheid mild beoordelen, komt de grote waarde van geduld meer en meer aan 't licht.

(wordt vervolgd op blz 59)

De restauratie van de

De tempel te Nauvoo zal gedeeltelijk op de oorspronkelijke plaats worden hersteld door de „Nauvoo Restoration“ N.V., een nietwinstmakend genootschap onder de auspiciën van de Kerk voor de wederoprichting van een deel van de oude stad Nauvoo. De oorspronkelijke tempel, die ongeveer 122 jaar geleden gebouwd werd, stond in Nauvoo (Illinois), waar de Kerk van 1839 tot 1846 haar hoofdkantoor had, in een grote bocht aan de rivier de Mississippi. Dr. J. LeRoy Kimball is president en voorzitter van de „Nauvoo Restoration“ N.V., in opdracht van het Eerste Presidentschap.

De tempel had rond de jaren 1840 de faam van onweerlegbaar een van de mooiste gebouwen in dit land te zijn. Het was de tweede tempel die door de Kerk was gebouwd; de tempel te Kirtland was de eerste, gebouwd in de Ohio-periode (van 1831 tot 1837) in de geschiedenis van de Kerk. De tempel in Illinois was de eerste tempel die voor heilig verordeningswerk werd gebruikt, nl. doop voor de doden, „endowments“, verzegelingen en huwelijken. De opzet, het doel en het werk daarin verricht droegen duidelijk het stempel van

De vroegst bekende tekening van de tempel te Nauvoo

tempel te Nauvoo

DOOR JAY M. TODD,
assistent-redacteur Improvement Era

openbaring welke aan de profeet Joseph Smith vóór zijn marteldood in 1844 werd gegeven. De tempel zelf werd in 1848 door brand verwoest, twee en een half jaar nadat de heiligen hun tocht over de vlakten waren begonnen.

Het doel van de restauratie is een centrum te schepen waar de geschiedenis van de Kerk aan miljoenen toeristen en omwonenden die door het middenwesten reizen, kan worden verteld. Meer dan 100.000 leden van de Kerk wonen in de streek van de Mississippivlakte. Men schat dat omstreeks 1974 een half miljoen bezoekers jaarlijks het centrum te Nauvoo zullen bezoeken.

De verwachting is dat met de gedeeltelijke restauratie van de tempel te Nauvoo in het begin van 1970 zal worden begonnen. Men rekent op een bouwtijd van twee jaar. Aan de restauratie zal een uitgebreid archeologisch en historisch onderzoek voorafgaan, dat in de tweede helft van het jaar 1969 ten einde moet lopen. Het archeologisch werk heeft reeds talrijke artefacten aan 't licht gebracht, onder andere delen van de muur die het oorspronkelijke tempelterrein omgaf, een deel van de

stenen vloer van het souterrein, segmenten van de uit steen gebeeldhouwde ossen die het doopvoort droegen, gereedschap en veel dergelijk materiaal.

Deze artefacten (glas, draadnagels, kroonlijsten, metaalwerk, bouten, ijzeren scharnieren, beitels en ander gereedschap) tonen het opmerkelijke vakmanschap van de vroedere heiligen, van wie er velen bekeerlingen uit Europa waren, die rond het jaar 1840 Nauvoo in grote getale binnenkwamen. De artefacten zullen in een museum worden tentoongesteld en ook in een informatiebureau dat op het tempelterrein zal komen. Dit bureau zal talrijke artikelen op kunstgebied hebben en kamers waar films zullen worden vertoond die de geschiedenis van de tempel vertellen.

In de nabijheid van het inlichtingenbureau en binnen de ommuurde tempelgrond zullen de standbeelden verwijzen van de twee martelaren, de profeet Joseph Smith en zijn broer Hyrum, en van Brigham Young, president van de Raad der Twaalven en opvolger van de profeet Joseph Smith als hoofd van de Kerk. Ander beeldhouw- werk stelt gebeurtenissen uit het Nauvoo-tijdperk voor.

Het tempelterrein zelf zal een fraai aanzien worden gegeven.

Het voornaamste zal echter het gerestaureerde deel van de tempel zijn. De vloer en de steunbalken zullen op precies dezelfde plaats worden gelegd als waar eens de oorspronkelijke tempel stond en zullen nauwkeurig dezelfde afmeting hebben als de oorspronkelijke bouw. Sommige delen van het oorspronkelijke metselwerk, onder andere enige oorspronkelijke steunen, zullen trouwens bij de reconstructie worden gebruikt. De stenen vloer van het souterrain zal ook enige oorspronkelijke stenen bevatten. Gedeelten van de poten van twaalf ossen die rondom het doopvont stonden, zullen voor de herstelling van het vont worden gebruikt. De tempelbron zal dichtbij zijn; deze voorziet het vont van water.

De voorgevel van de tempel moet tot de oorspronkelijke hoogte van de hoogste boogvormige versiering worden herbouwd, zodat de toeristen de trap kunnen beklimmen en genieten van het uitzicht waar de vroegere bezoekers van Nauvoo zo verrukt van waren.

De tempel was echter meer dan een gebouw van waar men een mooi uitzicht kon hebben. Voor de heiligen der laatste dagen van die tijd vertegenwoordigde hij zowel een aandenken aan de man die met de hemel in verbinding stond als een gebouw welks ontwerp de profeet in visioen was getoond. Als antwoord op het bezwaar van de hoofdtekenaar tegen de ovale vensters, had de profeet gezegd: „Ik verlang dat u mijn ontwerpen uitvoert. Ik heb in visioen het prachtig aanzien van dat gebouw gezien; het was verlicht en ik wil het overeenkomstig het model dat mij getoond werd, gebouwd hebben.”

Hoewel hij voor de voltooiing en inwijding van de tempel in 1846 stierf, leidde Joseph Smith geheel en al de vormgeving en het doel ervan. Reeds de 31ste augustus 1840 had het Eerste Presidentschap de heiligen die her en der waren verspreid, laten weten dat „de tijd nu was gekomen dat het nodig was een huis des gebeds op te richten, een huis van orde, een huis voor de aanbidding van onze God, waar de verordeningen naar Zijn goddelijke wil in deze streek van het land kunnen worden verricht — voor het volbrengen waarvan grote inspanning wordt gevergd en middelen worden vereist — en daar het werk in gerechtigheid moet worden vermeld, betaamt het de heiligen de belangrijkheid van deze dingen te wegen.”

Van die tijd af had inderdaad niets zulk een vooraanstaande plaats in de gedachten en inspanningen van de tegenen in en rondom Nauvoo als het bouwen van de tempel. Voor vele bezoekers — en heiligen — scheen de profeet maar één overheersende stuwkracht te hebben: de tempel.

De 19de januari 1841 beloofde de Here door openbaring aan de profeet: „Ik zal Mijn dienstknecht Joseph alles tonen met betrekking tot dit huis en tot het priesterschap ervan, en tot de plaats, waar het moet worden gebouwd.

„En gij moet het bouwen op de plaats, waar gij dit

van plan zijt, want dat is de plaats, die Ik voor u voor het bouwen heb uitgekozen.” (L. & V. 124:42, 43.)

De plaats was de top van een in 't oog lopend heuveltje dat uitzicht gaf op het majestueuze stroomgebied van de rivier de Mississippi, minder dan een mijl daar vandaan. Tweeëneenhalve maand later, tijdens de algemene conferentie van april 1841, werden de hoekstenen van de tempel gelegd. Toen begon het werk. Grote groepen heiligen werden naar het bos gezonden om hout te halen en steenhouders namen hun gereedschap naar de steengroeven in Nauvoo mee.

De tweede tekening toont de veranderingen

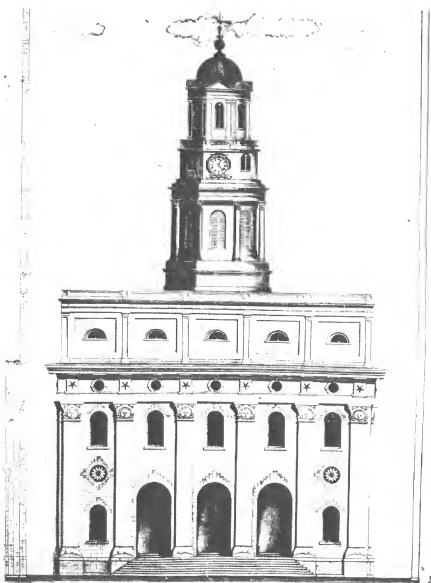

De 8ste november 1841 werd een tijdelijk houten doopvont in het souterrain van de tempel ingewijd. Het was van vurenhout, ellipsvormig en rustte op de rugen van 12 ossen, die uit vurenhouten planken waren gesneden en aan elkaar gelijmd. Ongeveer 10 meter van het vont was de bron die het doopwater leverde. De 21ste november 1841 werden de eerste doopplechtigheden voor de doden in de tempel verricht. De verordening was reeds in september 1840 ingesteld, toen verscheidene personen in de Mississippi ten behoeve van hun overleden voorouders werden gedoopt.

In het begin werd ook de „endowment” buiten de tempel gegeven, voornamelijk als gevolg van de drei-

gende toekomst die de profeet voorvoelde: „Er gaat iets gebeuren wat het is weet ik niet, maar de Heer vraagt mij spoed te maken en u uw ‚endowment‘ te geven voordat de tempel voltooid is.“ Dit werd door ouderling Orson Hyde van de Raad der Twaalven opgetekend. De „endowment“ werd in het kantoor van de profeet gegeven op de bovenste verdieping van zijn nieuwe winkel bij de Mississippi, de 4de mei 1842. De zo geheten „gebedsvergaderingen“ werden steeds in de vergaderzaal boven de winkel van de profeet gehouden van 1842-1844. De eerste bekende verzegeling van huwe-

Bij de derde tekening is het fronton rechthoekig geworden

lijken werden een jaar eerder verricht, de 5de april 1841.

De juiste plaats voor dergelijke verordeningen was echter in het huis des gebeds en bijna alle beweegredenen van de profeet waren op de verwezenlijking van dit doel gericht. De 21ste mei 1843 werden de zondagsdiensten op planken in de tempel gehouden en in die herfst was de plaats voor de algemene conferentie binnende in opbouw zijnde muren van metselwerk. In de lente van 1844 werd door de vrouwen van de Kerk een „stuuvertjesfonds“ opgericht om glas en draagnagels te kopen. De Britse heiligen spaarden extra geldstukken op en stuurden op tijd een zending voor het gieten van een grote klok voor de toren.

Alle heiligen werden voortdurend aangemoedigd hun bijdragen te vergroten en zij die dichtbij Nauvoo woonden moesten elke tiende dag aan tempelbouw besteden. Wijkleiders hielden de bijdragen van elke man bij. Sommige mannen werden op „tempelzending“ geroepen om er een volle dagtaak van te maken. De plaatselijke leden zorgden voor hun voedsel en hun kleren werden gewaschen en hersteld door zusters die in het project waren ingeschakeld. De profeet besteedde vele dagen aan toezicht over het werk, hielp in de steengroeve en waar hulp nodig was. Hij had echter vaak de handen vol aan zaken het ontwerp van de tempel en de financiën betreffende. Dikwijls moest hij onenigheden bijleggen, misverstanden oplossen en verkeerde opvattingen recht zetten, opnieuw aanwijzingen geven en enthousiasme opwekken. Zijn invloed is vooral merkbaar in verscheidene overgebleven tekeningen van de tempel.

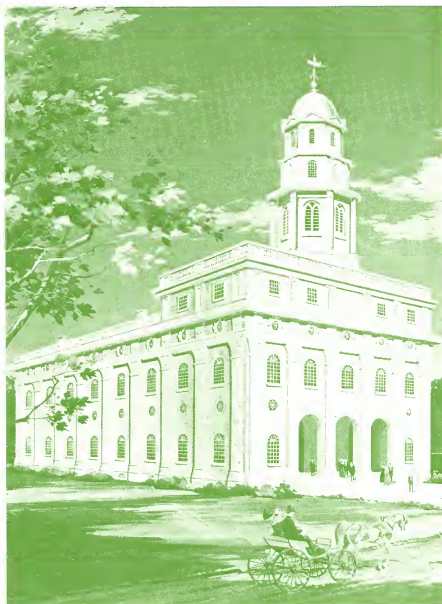
Een tekening verscheen midden 1842 op „de kaart van de stad Nauvoo“ van Gustavus Hill. Die toont o.a. een vierkante stenen toren, een driehoekige voorgevelversiering en grijs veldspaat aan de onderzijde. De tekening is van William Weeks, die de tekeningen voor de profeet maakte. Een latere tekening vertoont veranderingen die waarschijnlijk de profeet in een andere tekening van Weeks aanbracht. Deze tekening geeft de wijziging weer van een vierkant tot een achtkantige toren, half van steen en half van hout. De driehoekige voorgevelversiering is er nog, maar er zijn nog geen stersaffieren.

Een derde tekening van Weeks stelt een rechthoekig fronton (gevelversiering) voor met halfcirkelvormige vensters, een toren geheel van hout en vijfpuntige stersaffieren. De voltooide tempel gaf verscheidene wijzigingen te zien, zelfs in de juist genoemde onderdelen: de vensters van de bovenste gevelversiering waren niet halfcirkelvormig maar vierkant; de luiken van de torenvensters waren ook anders; er waren talloze andere wijzigingen van minder belang. Deze tekeningen van Weeks tonen de voortschrijdende ontwikkeling van de architectuur van de tempel aan tot aan zijn laatste vormgeving en doen de onderstelling aan de hand dat zij op aandringen van de profeet zelf zijn aangebracht. Onder de papieren van Weeks is ook een tekening van de engel die later de toren versierde. In de hand droeg hij een boek, dat waarschijnlijk het Boek van Mormon voorstelde, en in de andere een trompet om het nieuws van het herstelde Evangelie te verkondigen.

Omtreeks het jaar 1844 was de bouw van de tempel tot de top genaderd. In dat jaar stierf ook de hoofdarchitect en stuwkracht: de profeet Joseph Smith. Als gevolg daarvan scheen alles in en rondom Nauvoo na de 27ste juni in onzekerheid te verkeren, maar op de 8ste juli 1844 werd besloten de bouw van alle openbare gebouwen stop te zetten en zich te concentreren op de tempel. Onder leiding van Brigham Young maakte het werk snelle vorderingen. Hij had gezegd: „Ik zal gaarne iedere cent betalen om deze plek op te bouwen en een ‚endowment‘ te ontvangen, zelfs al zou ik de volgende minuut worden verdreven zonder dat ik iets mee kon nemen.“

Met deze geest — en het steeds toenemend besef dat de heiligen Nauvoo spoedig zouden verlaten — werd de inspanning verduubbeld. De heiligen waren van plan de tempel te voltooiën om hun „endowments” te ontvangen en dan het gebouw daar te laten als een getuigenis van hun trouw en als een aandenken aan de profeet Joseph Smith. Het volgende jaar was dan ook getuige van deze voltooiing. Het houten doopfont was door een stenen vervangen. De 24ste mei 1845 werd de sluitsteen geplaatst en de metselaars konden van hun arbeid uitrusten. Het inwendige, hoewel niet so sier-

Hoe de kunstenaar de voltooide tempel zag
De tempel te Nauvoo

lijk als dat van de hedendaagse tempels, werd gepleisterd, er werden vloerkladen gelegd en gordijnen en schilderijen opgehangen. Niet alle kamers waren misschien in dezelfde staat van gereedheid, maar in hoofdzaak was de tempel bij de inwijding op de 30ste april en de 1e mei 1846 gereed. Reeds eerder waren enige zolderkamers ingewijd. Van 10 december 1845 af tot 7 februari 1846 ontvingen wel 5595 personen hun „endowments” en sommigen sloten het eeuwig huwelijk en er hadden verzegelingen plaats.

Een treffende gebeurtenis is een aanwijzing voor het hartgrondig verlangen van de heiligen naar hun tempelzegeningen. De 3de februari besprak president Brigham Young met enige leiders het plan om Nauvoo te verlaten en te ontkomen aan de vervolgers die meer dan honderd

huizen van heiligen hadden verbrand die buiten Nauvoo woonden en die voortdurend de heiligen kwelden en met vernietiging dreigden. De president sprak de vele verzamelde heiligen toe en zei dat de Kerk voor het bouwen van de tempel overvloedig was gezegend, dat andere plichten hun wachten en dat hij het voorbeeld zou geven en de eerste zou zijn om te vertrekken en te beginnen zijn wagens te laden. Daarna trok hij zijn overjas aan, zette zijn hoed op en verliet het gebouw. Na enige ogenblikken te hebben gelopen keek hij om en zag dat niemand hem volgde. Onmiddellijk begreep hij dat de heiligen naar een geestelijke zegening hunkerden. Hij keerde naar de wachtende menigte terug en organiseerde het werk voor de „endowments”, zodat die dag aan 295 personen hun „endowments” werden gegeven. Vóór die tijd en gedurende de lange wintermaanden hadden president Young en talrijke andere ambtenaren welhaast in de tempel gewoond. Zij waren daar dagen achtereen, aten het voedsel dat hun werd toegezonden en sliepen in de beschikbare ledikanten. Onvermoeid gaven zij de heiligen hun „endowments”.

Nadat de heiligen in 1846 waren vertrokken, kwamen bandieten Nauvoo binnen, plunderden en tiranniseerden de kleine zwak weerstand biedende groep die achtergebleven was. De tempel die aan de westzijde de inscriptie „The House of the Lord... Holiness to the Lord” (Het Huis des Heren... Heiligheid is des Heren) droeg, was weldra het kwartier van de bende die de stad in bezit had genomen.

Na enige tijd kregen de heiligen die de tempel moesten bewaken weer de zorg over het gebouw terug.

De 9de oktober 1848 werd het nieuws verspreid dat drie mannen de tempel in brand hadden gestoken. Berichten over het werk van de brandstichting vulden de voorpagina's van de kranten in het ganse land. De geblakerde stenen en overeind gebleven muren werden in 1850 door een tornado omgeworpen en schijnbaar werd de plaats waarop de tempel had gestaan gereinigd van de sporen van verwoesting die de bende had aangericht.

Maar de geest van Elia die onder de heiligen diep wortel had geschoten, kon niet worden verduisterd. Binnen vier dagen na hun aankomst in de Zoutmeervallei in 1847 wees Brigham Young naar een plek en zei: „Hier zullen wij de tempel van onze God bouwen.” Binnen 30 jaar waren drie andere tempels in aanbouw. Het eerste verordeningswerk van de profeet Joseph Smith was uitgerooid tot een bijvondende aangelegenheid. De geest van het tempelwerk werd trouwens beschreven door profeten uit vele tijdperken als een van de alles overheersende belangen van het volk des Heren in de laatste dagen en in het duizendjarig rijk.

Deze merkwaardige geschiedenis van de tempel en de waarheden die daarop betrekking hebben zijn enige van de redenen voor het verlangen terug te keren en een gedeelte van de tempel te Nauvoo op de glooiing van de Mississippi te herstellen. Zulk een boodschap is zeer zeker een passende kansel en een gedenkteken waard.

De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over eerlijkheid

Heb je wel eens een appelpit bekeken en je gerealiseerd dat binnen in dat kleine zaadje zich de besemende bevinden waarin de mogelijkheid aanwezig is om zich te ontwikkelen tot wortels, een boomstam met schors, takken, bladeren, bloesem, vruchten en nieuwe zaden, waarin weer diezelfde mogelijkheden schuilen? Het is verbazend wakkend je in te denken welke geweldige mogelijkheden er in zo'n zaadje liggen opgeslagen.

De natuurwetenschap heeft ontdekt dat zich binnen in één van de nietigste stofdeeltjes een der bekende grote krachten van het heelal bevindt, nl. de atoomkracht.

Evensals die zaadjes en dat atoom zijn kleine daden vaak de bron van machtige beslissende factoren in een mensenleven. De Here heeft gezegd: „... uit het kleine komt het grote voort.“ (L. & V. 64:33.) Dit is beslist een grote waarheid waar het gaat om daden waarmee eerlijkheid is gemoed.

Sommige mensen zijn van mening dat eerlijkheid een gedragslijn is die gevolgd kan worden wanneer het in hun kraam te pas komt en die ze weer even gemakkelijk kunnen laten varen op het moment dat de toestand kritiek wordt. Er bestaat echter niet zo iets als halve eerlijkheid. Eerlijk zijn, waarheidsgetrouw blijven is geen zaak die men van de omstandigheden van het ogenblik afhankelijk kan stellen.

De Here heeft ons geboden dat wij onder alle omstandigheden eerlijk moeten zijn. De oneerlijkheid van anderen kan voor ons niet als verontschuldiging dienen. In dit opzicht heeft Hij gezegd: „Voorwaar, voorwaar zeg ik u: Wie hem, die liegt om te bedriegen, omdat hij veronderstelt, dat een ander liegt om te bedriegen, want een zodanig iemand ontloopt de gerechtigheid Gods niet.“ (L. & V. 10:28.)

Men mag het met de eerlijkheid niet op een akkoordje gooien. De grote onderwijspionier Karl G. Maeser heeft eens een uitstekende omschrijving gegeven van het begrip eerlijkheid. Hij zei nl. dit: „Er is mij gevraagd wat ik bedoel met „mijn woord van eer“. Nu, dat zal ik u zeggen. Zet mij achter hoogangismuren — al zijn die s.enen muren nog zo hoog en dik en al reiken ze nog zo diep in de grond, dan is er misschien toch nog een mogelijkheid dat ik op de een of andere manier zal kunnen ontsnappen. Zet men mij echter op de vloer en trek een krijtlijn om me heen en laat men mij mijn woord van eer geven dat ik die lijn nooit zal overschrijden, kan ik dan uit die cirkel komen? Neen, nooit! Dan zou ik eerst moeten sterven.“

Het belang van eerlijkheid kan niet worden overschat. Overal in de Schriften heeft de Here ons bevelen eerlijk te zijn. Vanaf de berg Sinai gelaste Hij Israël uitdrukkelijk: „Gij zult geen valse getuigenis spreken...“ (Exodus 20:16.) In het midden des tijds vinden wij die zelfde vermaning (Fil. 4:8); de Nephieten ontvingen hetzelfde gebod (Mosiah 4:28), en in deze bedeling heeft de Here opnieuw de maatstaf van eerlijkheid aangegeven. L. & V. 42:21, Afd. 51:9.)

Eerlijkheid is altijd het kenmerk geweest waardoor een groot man of een hoogstaande vrouw zich onderscheidde van de rest van de mensheid. Om het eens te zeggen met de woorden van Cromwell: „Een paar eerlijke mensen zijn beter dan een grote menigte. Kiest u godvruchtige, eerlijke mannen tot aanvoerders, ... dan zullen eerlijke mannen hen volgen.“

Esther, een Joods meisje, werd door de koning van Perzië tot zijn vrouw gekozen uit alle ongetrouwde vrouwen in geheel zijn koninkrijk, omdat zij een grote schoonheid en charme bezat. Toen vaardigde, Haman, de eerste minister, echter een bevel uit dat alle Joden vernietigd moesten worden. Toen Esther dit vernam werd zij bevreesd en wist dat zij een ernstige beslissing zou moeten nemen. Ze zou zichzelf kunnen redden door haar geheim te bewaren en dan toezien hoe haar geliefde volk werd uitgeroeid, of ze kon een poging wagen om haar volk te redden en daarbij haar eigen leven in gevaar brengen door haar eigen nationaliteit aan de koning bekend te maken. Toen koos ze de eerlijke en moedige weg. Als wij nu Esther er bewijzen, doen wij dat dus niet wegens haar grote schoonheid, maar veel meer op grond van haar dappere eerlijkheid.

Siellig is eerlijkheid het kenmerk van een grote persoonlijkheid en even zeker is het dat eerlijkheid moet worden geleerd en beoefend in de kleine voorvallen van het alledaagse leven. Eerlijk zijn in een schoolklas, terwijl de anderen misschien zitten te spieken; eerlijk zijn bij een atletiekwedstrijd, zelfs wanneer een leugen winstpunten zou kunnen opleveren; eerlijk zijn tegenover de Here in het onderhouden der geboden, zoals je iedere zondag belooft als je van het avondmaal neemt — al deze beslissingen zijn de zaden, waaruit eerlijke, oprechte en geslaagde mannen en vrouwen voortkomen.

Het is zo waar wat er geschreven staat: „En uit het kleine komt het grote voort.“ (L.&V. 64:33.)

ZONDAGSSCHOOL

Eenvoud

DOOR LOWELL L. BENNION

Laat op een avond gingen mijn vrouw en ik winkels kijken. De zaken waren gesloten en wij hadden niets anders te doen dan te kijken. In een straat waren twee meubelmagazijnen. De etalage van de ene zaak stond vol met een grote verscheidenheid van meubelstukken, zoals een slaapkamerameublement, een tafel voor de eekamer, huiskamermeubilair, lampen enz. enz., alles bijna even dicht opeengestapeld als in een pakhuis. In de etalage van de andere winkel stond alleen een groenleren stoel uitgestald met een voetenbankje en een lamp en een tafeltje ernaast. Toen we die avond naar huis terugkeerden maakten we nog enkele opmerkingen over die prachtige stoel, die in ons geheugen was blijven hangen en ons ook nu nog is bijgebleven. U zult bemerken dat adverteerders zich in hun reclameadvertenties aan een vrij eenvoudige opzet houden en zich op één bepaald ding concentreren, evenals vele winkeliers in hun etalages; we merken ze dan ook op en onthouden ze juist door hun eenvoud.

Ook lessen behoren één enkel brandpunt te hebben waarin alles samenkomt, een alles-overkoepelende gedachte. Telkens en telkens weer is hier uitdrukkelijk op gewezen, maar er mag nog wel eens de nadruk op worden gelegd, omdat vele leraars maar lukraak op het onderwerp mikken zonder er nauwkeurig op aan te leggen en dan gaan de leerlingen uit de klas naar huis met een oppervlakkige indruk van de les.

Eenvoud in het lesgeven

Evenals etalages kunnen ook lessen eenvoudig van opzet zijn, dan worden ze waarschijnlijk beter begrepen en onthouden. Laat ons dit eens met een paar voorbeelden toelichten:

(1) Een les kan rondom één enkel woord worden opgebouwd. Veronderstel eens dat u een les zou moeten geven over „heb uw naaste lief.“ Dit onderwerp zou b.v. op vereenvoudigde, uniforme wijze kunnen worden aangepakt door het woord „liefde“ op het bord te schrij-

ven en daarna aan ieder lid van de klas te vragen om hierover of een vraag te stellen, of er zelf iets van te zeggen. (Als er meer dan 20 personen in de klas zitten, vraagt u het alleen aan hen die op de achterste of de tweede rij zitten.) Er zullen dan wel een paar interessante dingen worden gezegd, zoals b.v.: Wat is liefde? Wat is het verschil tussen liefde tot God en liefde tot de naaste? Tussen liefde voor je meisje en naastenliefde? De leraar voelt dan wel aan waar de belangstelling eigenlijk naar uitgaat en hij kan dus wat dieper ingaan op de mees: ter zake dienende vragen om zijn doel te bereiken, nl. zijn leerlingen zo te bezielen dat zij waarlijk liefde voor hun naasten zullen krijgen. Het woord „liefde“ blijft daarbij steeds in het brandpunt der belangstelling staan.

(2) Men kan ook een hele les baseren op een enkel verhaal, b.v. een gelijkenis, zoals de barmhartige Samaritaan, de verloren zoon, de zaaier, de talenten. De leraar dient het de leerlingen gemakkelijk te maken vragen over de geschiedenis te stellen en hen zelf te laten ontdekken welke les of lessen daarin worden geleerd. Er kunnen ook vragen worden gesteld met het oog op de toepassing van de les op hun leven in deze tijd. Zo zou men b.v. ten aanzien van de geschiedenis van de barmhartige Samaritaan kunnen vragen: Wie van uw kennissen is er gewond of geëkwetst? In welke situatie is dat gebeurd?

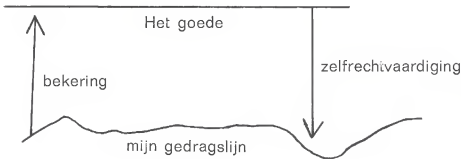
Welke rol spelen wij, die van de Leviet of die van de barmhartige Samaritaan? Hoe kunnen wij dit laatste doen zonder zelfverheffing en zonder de ander te kwetsen? Men zou de leerlingen zelfs kunnen aansporen eens te proberen een moderne versie van de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan te schrijven en deze dan voor de klas op te voeren. Ze zouden deze geschiedenis en de betekenis ervan dan zeker nooit meer vergeten.

(3) Ook een enkele tekst uit de Schriften kan de grondslag vormen voor een hele les, waarvan de betekenis dan duidelijk begrepen zou worden door de eenheid van gedachte en de eenvoud van uitlegging, b.v. een tekst als deze:

„Alle wegen des mans zijn zuiver in zijn ogen...“
(Spreuken 16:2.)

Dit vers leent zich er uitstekend toe om het beginsel van bekering eens op een geheel nieuwe en originele manier te benaderen, daar het een discussie kan opleveren over de verschillende wijzen waarop iemand zijn eigen fouten kan verwerken, nl. óf door zich ervan te bekeren óf door ze goed te praten (zichzelf te rechtvaardigen.)

Dit zouden we als volgt in een grafiekje kunnen voorstellen

Noem eens enkele smoesjes, waarmee wij onze eigen verkeerde handelingen trachten goed te praten, waardoor het mogelijk is onszelf te bedriegen? B.v.: „Iedereen doet het immers“, „Jan Ram doet nog wel erger dingen“, „voor deze éne keer maar“, „ik wil geen Joris-goedbloed zijn“, of: „als ik ook eens zondig, zal ik meer medelijdend kunnen hebben met zondaren.“

Eenvoud is iets prachtigs, hetzij in een kunstwerk óf in de kunst van het onderwijzen.

Gezamenlijke opzeggingen voor 2 maart 1969

De navolgende teksten dienen in februari door de leerlingen van de leergangen 12 en 18 uit het hoofd geleerd te worden en door de respectieve klassen gezamenlijk opgezegd te worden in de zondagsschooldienst van 2 maart 1969.

Leergang 14:

(Met deze tekst herinnert Petrus ons eraan dat Christus, die volmaakt was, geleden heeft en gestorven is, opdat wij, die niet volmaakt zijn, kunnen terugkeren naar de tegenwoordigheid van God als verzezen wezens.)

„Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen; Die wel gedood is in het vlees, maar levend gemaakt door den Geest; ...“

— I Petrus 3:18.

Leergang 16:

(Met deze tekst zegt Paulus dat Christus geleefd heeft en gestorven is als een sterfelijk mens om de dood die Adam in de wereld gebracht had, te niet te doen.)

„Want dewijl de dood door een mens is, zo is ook de opstanding der doden door een Mens.

„Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.“

— I Korinthiërs 15:21-22.

N. B. Men leze tweemaal „een“ zonder nadruk, dus niet „één“.

Andante

Robert Cundick

Avondmaalsopzeggingen voor februari 1969

Senior-zondagsschool

„Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.“

(Mattheüs 6:33.)

Junior-zondagsschool

„Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfen.“

(Mattheüs 22:39.)

Een levende tegenwoordigheid

De namen in het onderstaande verhaal zijn fictief, maar de geschiedenis zelf is historisch. De Ster heeft als enige van de tijdschriften van de Kerk toestemming van de familie om te vermelden dat het gaat over broeder Steve Asmus, geboren in Dordrecht, overleden in Salt Lake City in mei 1964, en zijn vrouw, zuster Cory Asmus-van der Merwe en hun kinderen, die nu in Bountiful (Utah) wonen. De ouders van broeder Asmus hebben twee maal een zending veruld in Nederland. In november 1968 zijn ze huiswaarts gekeerd.

DOOR DORA D. FLACK

„Het bezoek is om.“ Helder en duidelijk klonken die woorden over het intercommunicatiesysteem van het grote ziekenhuis.

Greta boog zich over het ziekenhuisbed heen en begroef haar gezicht in de goudblonde haardos van haar zesjarig dochtertje Anna, in de hoop dat ze haar tranen zou kunnen bedwingen en een glimlach op haar gezicht toveren voordat ze moest heengaan voor die nacht.

„Morgen kom ik weer hier om te zien hoe 't met je gaat, kleintje.“ Greta kuste Anna's koortsachtig gloeiende wangetje. „Ze willen me vannacht niet bij je laten blijven.“

Hoewel ze zich helemaal niet lekker voelde, glimlachte Anna: „Ik word heus wel weer beter, mamma.“

Greta keek toe hoe de andere ouders de kinderzaal verlieten — moeders en vaders, die nog wat bleven talmen om een klein handje voor het laatst nog eens te kunnen drukken. Met een wanhopig en eenzaam gevoel wierp ze Anna vanuit de deuropening nog een kus-handje toe en liep de vestibule in. Anna zou wel weer beier worden — of zou ze...?

Op de parkeerplaats van het ziekenhuis ontsloot Greta het portier van haar auto en gleed achter het stuurwiel, waar ze zich stevig aan vastgreep. Onbedaarlijke snikken deden haar lichaam schokken en zij liet haar gezicht in haar handen vallen. Gerustgesteld door de verzekering dat Anna wel weer beter werd, verlichtte ze haar spanningen met tranen, doch ook met zelfbeklag. Ze kon het beter allemaal van zich afzetten, dacht ze, zodat ze met een bedaard uiterlijk voor de andere zes kinderen kon verschijnen, die thuis te wachten zaten.

Toen ze eindelijk de wagen startte, fluisterde ze hardop: „O Hans, ik heb je zo hard nodig! Hoe kan ik alleen verder gaan en moeder en vader tegelijk zijn? We hebben je allemaal zo nodig!“

Haar gedachten vlogen terug naar die tijd, nu drie maanden geleden, toen ze geduldig aan het ziekbed van Hans had gezeten. Hoewel zijn lichaam van dag tot dag zwakker werd, was zijn geest helder en levendig gebleven.

„Greta,“ had hij gezegd, „ik weet wel dat je denkt dat ik verkristend was toen ik aan je vroeg om een bandrecorder te kopen en die hier te brengen, want ik begrijp best dat je al het geld dat je bij elkaar kunt schrapen nu wel nodig zult hebben.“

„Je hebt me niet verteld waarom je die nodig had, Hans.“

„Wel, terwijl ik in dit ziekenhuisbed lag, heb ik een heleboel tijd gehad om na te denken. We weten allebei dat ik nooit meer beter kan worden. In mijn geval zal

er geen wonder gebeuren. 't Is moeilijk jou te moeten achterlaten, wetende dat jij nu zeven jonge kinderen helemaal alleen moet grootbrengen. Ik heb me dus afgevraagd hoe ik je toch nog zou kunnen helpen, ook als ik er niet meer ben. We hebben in ons gezin altijd genoten van zo'n intimiteit en liefde, die ons hecht te samenbond. Het Evangelie verzekert ons dat we eeuwig weer samen zullen zijn, als we allemaal trouw blijven. Nu moet jij de kinderen leren waardig te zijn.“

„Maar dat is een taak voor twee ouders en niet voor één enkele,“ had Greta tegengeworpen. „Jij bent altijd degene geweest die de kinderen onderwees en in toom hield. Hoe kan ik dat nu alleen doen?“

„Juist daarom wilde ik die bandrecorder hebben. Ik zou graag willen dat je die hier laat staan. Naarmate mijn krachten het me toestaan, zal ik telkens boodschappen voor de kinderen opnemen. Wanneer je dan mijn hulp en aanwezigheid nodig hebt, kun je de bandjes afdraaien. Denk er altijd aan dat ik op deze wijze bij je ben, ook al kun je me niet meer zien. Vergeet dat nooit, Greta.“

Thuisgekomen draaide Greta de auto de oprit in. Overal in huis brandden de lampen, alsof de kinderen gerustgesteld moesten worden terwijl zij weg was.

Ze opende de keukendeur en stapte naar binnen. De kinderen moesten wel bezig zijn met een rustig spel, omdat er geen lawaai of verwarring heerste, zoals ze had verwacht. Toen hield ze haar adem in; ze kon haar eigen oren niet geloven, daar ze de stem van Hans hoorde. De kinderen waren bezig het bandje af te draaien, dat zij niet de moed had gehad aan te horen sinds hij was heengegaan. Ze luisterde aandachtiger. Zijn vaste, kalmerende stem bracht haar bonzend hart tot rust. „Ook al mochten we van elkaar worden gescheiden, toch moeten jullie altijd weten dat ik ieder van jullie heel innig liefheb.“

Opgebeurd en gesteund door het geluid van zijn stem, wist Greta nu dat ze de kinderen onder ogen kon komen. Ze ging de huiskamer binnen en verbaasde zich over de lieflijke geest die daar heerste en over de serene uitdrukking op al die jonge gezichtjes.

De veertienjarige Peter keek op, geschrokken dat hij zijn moeder zo opeens in de deuropening zag staan en hij zette vlug de bandrecorder af. „Toe, mamma, wees niet boos. We waren zo ongerust over Anna en u was hier ook niet. Ik ben erg voorzichtig geweest om niets te beschadigen, maar we hadden paps nodig.“

„Ja, lieverd, we hebben paps allemaal nodig — ook al hebben we alleen dit nog maar van hem over,“ en ze raakte de band even liefkozend aan. „Anna wordt wel weer beter. 't Is al over bedtijd, kinderen. Vergeten jullie vooral niet te bidden.“

De volgende morgen liep Greta in het ziekenhuis de gang door naar de kinderzaal en duwde de zware deur open. ▶

Meneer Gastropode

DOOR CHRISTOPHER FLINT

Er was eens een jongen die er een zeer ongewone liefhebberij op nahield. Hij richtte nl. slakken af!

Hij bouwde kleine karretjes en andere voertuigjes op wieltjes en haakte die vast aan de zich traag voortbewegende diertjes en de slakken konden ze gemakkelijk trekken, omdat ze heel sterk zijn. Een klein slakje dat nog geen dertig gram weegt kan een gewicht van 12 kg voorttrekken, d.i. bijna vierhonderd maal zijn eigen gewicht. Als een jongen die tachtig pond weegt net zo sterk was, kon hij wel acht grote onto's voorttrekken met een gewicht van zestien ton!

Dat is nu juist één van de verbaazingwekkende dingen van dit beestje, dat er echt niet als zo heel veel bijzonders uitziet. Toch is het in menig opzicht iets heel bijzonders.

Je hebt zeker wel eens van vogelwaarnemers gehoord (misschien ben je er zelf wel een), maar in Engeland heeft men bovendien een vereniging van slakkenwaarnemers. Deze mensen maken studie van de *gastropoden* (de wetenschappelijke benaming voor slakken) en ze beweren dat hun liefhebberij belangwekkender is dan het bespieden van vogels. In dit verband wijzen ze erop dat als een vogel zijn kop verliest, de arme stakker dan al

heel gauw dood is, maar als de kop van een slak er per ongeluk zou worden afgesneden, dan zou hij rustig aanstalten maken om een nieuwe te laten groeien!

Niet alle slakken zijn eender; er zijn wel bijna dertigduizend verschillende soorten van. Sommige zijn niet groter dan een speideknop en er is ook een echte reus bij van meer dan een halve meter lengte! Meneer Gastropode en de zijnen zijn bijna overal te vinden, zowel in het ijs en de sneeuw van de Noord- en de Zuidpool als op de bodem der oceanen en op de toppen der hoogste bergen.

De slakkenwaarnemers hebben vele zonderlinge feiten omtrent deze schepseltjes aan het licht gebracht. Zo komt er in Frankrijk een soort slak voor, dat een deuntje neuriet onder het gras knabbelen. De Afrikaanse reuzenslak heeft *tachtigduizend* tanden en in één maaltijd kan hij een hele krop sla oppeuzelen. Anderzijds is er ook een slak die zo weinig belangstelling voor voedsel heeft, dat hij soms jaren achtereen helemaal niets eet!

Bepaalde slakken zul je nooit te zien krijgen of je zou een buitenlandse reis moeten maken, maar toch zijn er ook in ons eigen land vele soorten te vinden. Meestal zijn het maar kleine jongens, ongeveer zo groot als een gulden. De meer algemene soorten kun je in het gras langs de wegen vinden, onder dorre stukken hout en in tuinen. Je kunt te weten komen of er een slak in de buurt is, omdat hij overal waar hij gaat altijd zijn eigen wegen bouwt. 's Morgens vroeg kun je soms het spoor van een slak zien dwars over het trottoir van de straat. Het is een glinsterende streep die er in het licht zilverachtig uitziet.

Meneer Gastropode scheidt een soort slijm af uit een kliertje bij zijn kop. Dit slijm bedekt alles wat op zijn weg komt — kiezelsteentjes, zand, glasscherfjes enz. — net een dun vliesje, waarover hij net zo gemakkelijk glijdt als wij over het ijs schaatsen. Hij kan zonder zich te verwonden over de scherpe rand van een scheermesje heen klimmen en er zelfs langs lopen. Als hij niet door een auto wordt overreden, zijn er niet veel dingen die meneer Gastropode ernstige schade kunnen berokkenen! Als hij een spleetje of een gaatje opzoekt waarin hij overwinteren kan, dan zet hij een „stormraam“ voor de ingang van zijn schuilplaats door deze met zijn „slijmlaag“ te bedekken, die dan als hard geworden lijm opdroogt.

Misschien vraag je je af hoe hij aan die vreemde naam komt. Nu, *Gastropode* betekent gewoon „buik-voet“ De slak heeft slechts één voet en deze vormt de onderkant van zijn lichaam. Op zijn tochten drukt hij de „voorzijde“ van die poot op een bepaalde plaats. Daarna trekt hij de rest van zijn poot vooruit. Dit is dan lopen op de manier van een slak Sommige slakken bewegen zich enigszins anders voort. Die ene poot vertoont een diepe groef en de ene kant ervan gaat het eerst naar voren. Daarna haalt de andere kant die voorzijde in. Wanneer een slak tot stilstand komt en zich in zijn schaal terugtrekt, dan verspert zijn voet de opening van het slakkenhuis en dient als deur.

Er zijn slakken met bijzonder mooie huizen en er zijn mensen die ze verzamelen voor hun collecties. Deze slakkenhuizen zijn gevormd door een uitscheiding van de huid en ze worden spiraalvormig opgebouwd tijdens de groei van de slak. De slakkenhuizen zijn zeer verschillend in afmeting, vorm en kleur. Langs de oostelijke kusten

van Cuba worden heel mooie exemplaren aangetroffen in rode, oranje, bruine en gele kleurschakeringen.

Slakken zijn geen grote reizigers; ze verplaatsen zich maar zelden verder dan een halve meter tegelijk. Heb je je wel eens afgevraagd hoelang een slak erover doet om een kilometer af te leggen? Slakkenwaarnemers zijn tot de ontdekking gekomen dat slakken van het soort dat je in je tuin vindt een „snelheid“ bereiken van iets meer dan een centimeter per minuut! Dit betekent dat meneer Gastropode wel zestig dagen zou kosten om één kilometer af te leggen! Toch zou het waarschijnlijk erg moeilijk zijn een slak te vinden die zijn gehele leven zo'n verre reis had gemaakt, maar toch is er één van die „teutkousen“ die zich wel eens met de snelheid van een orkaan verplaatst!

Enige jaren geleden ontdekte een natuurkenner in Florida een aantal slakken die niet het recht hadden daar te zijn, daar zij op het eiland Cuba thuishoorden. Het waren geen waterslakken en ze konden dus niet overgezwommen zijn. Hoe kwamen ze daar dan? Het duurde wel een poosje, maar ten slotte werd het raadsel toch opgelost. Wat was er gebeurd? Deze slakken hechtten zich nl. door middel van een kleverige stof aan boombladeren vast. Tijdens hevige stormen werden deze bladeren losgerukt en door de wind over het water voortgezweept, terwijl de slakken als verstekelingen meevoeren aan boord van de orkaanexpressel!

Boeren en tuinders houden niet van slakken, omdat ze een verwoestende plaag vormen. In vele streken van de wereld loopt de schade die door slakken aan de oogsten wordt toegebracht in de miljoenen. Ook in Frankrijk zijn

slakken een plaag, maar daar hebben de mensen er iets op gevonden om met deze trage vijand af te rekenen — ze eten ze op! De meesten van ons zouden niet veel zin hebben om slakken te eten, maar eigenlijk is dit beestje een volle neef van oesters en mosselen. Als je dus graag oesters of mosselen lust, zou je misschien ook wel met smaak slakken kunnen eten!

Sommige mensen hebben ontdekt dat ze slakken ook nog voor andere doeleinden kunnen gebruiken. Jaren geleden droegen mijnbouwkundige onderzoekers altijd een paar van die beestjes met zich mee in een fles water. Ze gebruikten ze om de zuiverheid van waterpoelen in de woestijn te beproeven, die soms giftige mineralen bevatten. Als zo'n onderzoeker er dan niet zeker van was of het water goed was, liet hij er een slak in vallen. Als die „proefslak“ na een half uurtje nog leefde, dan kon de onderzoeker er vrijwel zeker van zijn dat hij het water veilig kon drinken.

Tegenwoordig worden slakken voor nog een ander doel gebruikt. Vele van de grote algemeen voorkomende slakken scheiden een lijmachtige substantie af, die dan in luchtdichte flesjes wordt bewaard; deze afscheiding wordt gebruikt voor het repareren van zeldzaam antiek porselein. Men zegt dat dit beter is dan enige lijm die door de mens wordt gemaakt. Dit zijn enkele van de doelen waarvoor slakken worden gebruikt en er is ook een manier waarop wij ze kunnen gebruiken.

Als je nu in je eigen tuin wat slakken bij elkaar zoekt, kun je samen met je vriendjes daarmee een wedloop houden! Dat is gemakkelijk genoeg en het kan heel leuk zijn. Wedrennen met slakken worden langzamerhand een populaire sport.

Het geheim van

de vlinderbandiet

DOOR MURRAY T. PRINGLE

Hoofdstuk vijf:

Meneer Morpho ontmaskerd!

Op kantoor zette Danny het vuilnisvat naast zijn werktafel. Behoedzaam zocht hij tussen de inhoud totdat hij er een vond waarvan de romig witte vleugels roestkleurige schroeivlekken hadden.

Waarom zou iemand een vlinder willen verbranden? Waarom waren alleen de lichte verbrand en niet de donkere? En waarom had de dief zich de moeite getroost ze naar de vuilnis-

Overzicht van het voorafgaande:

Al dadelijk bij het begin van Danny's vakantiebaantje bestaande uit het opprikken van vlinders voor meneer Carstairs van het museum van Brixton, breekt er 's nachts een geheimzinnige bandiet in en steelt de vlinderverzameling van wijlen meneer Albright. Danny en zijn vriendjes Pat en Pam komen tot de ontdekking dat meneer Albright, die een oplichter was, later werd vermoord. Ze nemen het vaste besluit om uit te zoeken wie die geheimzinnige bandiet is. De gestolen vlinders worden later door de politie teruggevonden in een vuilnisvat op de vuilnisbelt van de stad. Om het mysterie nog geheimzinniger te maken hebben alle witte vlinders verschroeide vleugels gekregen en ten overvloede berooft een gemaskerde en met een revolver gewapende bandiet ook nog het Crestview Museum van vlinders en weer is het de Albright-verzameling die het moet ontgelden. Zouden deze ook worden verbrand en waarom toch?

belt te brengen terwijl het net zo makkelijk was ze allemaal in de kachel te stoppen?

Danny zat daar maar en staaarde naar het verkooldde insekt. Vele vragen woelden door zijn hoofd waar hij geen antwoord op wist. Hij begreep goed hoe die arme meneer Martin zich moest voelen. Hoe dan ook, de vlinders waren ontdekt en sommige ervan konden waarschijnlijk gered worden.

Zouden de vlinders die de gemaskerde bandiet in Crestview had gestolen op dezelfde manier tevoorschijn komen? Zouden ze ook verbrand zijn? En zo ja, waarom?

Danny zuchtte luid. De vlinders waren terug, maar in plaats dat er iets was opgelost hadden ze de zaak nog geheimzinniger gemaakt dan ze al was!

Na een paar uur aan de vlinders te hebben gewerkt, besloot Danny er een poosje mee op te houden. Het was heus nog zwaar werk, maar de mensen zouden hem waarschijnlijk uitlachen als hij hun dat vertelde, dacht hij.

Nadat hij de deur van zijn werk-kamer had gesloten, begon hij de gang door te lopen, met de bedoeling een wandeling in het park te gaan maken. Even stond hij stil voor een geopende deur en keek naar binnen. Meneer Carstairs was in die kamer bezig iets te controleren. Hij keek op en zag Danny staan.

„Zo mijn jongen! Je wou er zeker voor vandaag mee uitscheiden, is 't niet?“

Danny schudde zijn hoofd. „Nee, meneer. Ik dacht alleen dat ik wel eens een wandelingetje kon gaan maken om even op verhaal te komen.“

Danny ging de kamer binnen en zag nu wat de curator aan het bestuderen was. Nog meer vlinders! Maar deze waren al klaargemaakt en opgeprikt in dunne platte doosjes die op showetuis leken.

„Ja, Danny,“ zei Dr. Carstairs, vooruitlopend op de onuitgesproken vraag van de jongen, „aan een paar hiervan heb jij gewerkt en je hebt daar heel mooi werk geleverd ook, dat moet ik zeggen. Goed zo!“

Danny glimlachte dankbaar. „Ze zien er zeker goed uit, nu ze helemaal

geprepareerd zijn en zo. Wat gaat u er nu mee doen?“

„Deze gaan deel uitmaken van een ruiltransactie tussen ons en een ander museum,“ zette de curator uiteen. „Ik overtuig me er alleen van dat alles in orde is voordat we ze verzenden.“

Een paar van de andere doosjes stonden opgestapeld tegen de muur, de één voor de ander. Danny legde er een terzijde om te zien wat erachter lag. Wat hij daar zag bracht hem een ontstelde uitroep op de lippen. „Maar meneer Carstairs! Dit doosje hier! Ik weet wel dat het er niet een van mij is, maar deze vlinder in het midden, ik weet niet wat het er voor een is, maar die zit bij de . . .“

Op dat zelfde ogenblik stak een van de dames die op het kantoor werkzaam was haar hoofd om de hoek van de deur. „Pardon, meneer. Er is een interlokaal gesprek voor u.“

„Dank u wel, juffrouw Baxter. Ik kom er aan.“ De museumdirecteur keek Danny glimlachend aan. „Er ligt een handleiding op de tafel. Daar kun je al het mogelijke vinden wat je graag wilt weten over welke van deze hier uitgestalde exemplaren ook.

Het was een tamelijk dik boek en het bevatte foto's en gekleurde platen. Danny sloeg nog enkele bladen om. Een foto en twee woorden daaronder schenen gewoonweg van de bladzijde af te springen. Dit was de beste aanwijzing die hij tot nu toe was tegengekomen en het gaf — althans gedeeltelijk — de oplossing van het geheim van de vlinderbandiet!

Danny kon zich bijna niet weerhouden de gang door te vliegen naar de telefooncel. Terwijl hij een dubbeltje in de gleuf stopte, draaide hij een nummer. „Tjonge wat ben ik blij dat

je thuis was," zei Danny toen iemand de telefoon opnam.

"Ik moet je iets vertellen," vervolgde Danny. "Ik ben zo juist hier in het museum iets op het spoor gekomen. Wacht even op me. Ik ben direct bij je."

Toen hij bij het huis van zijn vrienden aankwam, zaten Pat en Pam hem al op te wachten.

"Pam zegt dat je het geheim hebt opgelost", zei Pat op zijn onomwonden manier.

"Ik heb het geheim nog niet opgelost," zei Danny hoofdschuddend, "maar ik heb wel een antwoord gevonden."

"Wat dan?" drong Pat aan.

"Meneer Morpho!" riep Danny uit, die zich niet langer kon inhouden. "Nu weet ik wie hij is!"

"Heus?" bracht Pam er, naar adem snakkend, uit.

"Waar is hij dan?" onderbrak Pat haar. "Heeft de politie hem al ingerekend? Heeft hij bekend?"

"De antwoorden op al die vragen weet ik nog niet!" riep Danny uit. "De politie heeft hem niet te pakken gekregen en hij heeft geen bekentenis afgelegd, omdat hij . . ." Hier brak Danny zijn zin af. "Dat doet er nu ook niet toe. Laten we hem eerst maar eens gaan halen!"

"Weet je dan waar hij is?" vroeg Pam.

"Welzeker," zei Danny, terwijl hij besloot hen een beetje te plagen. "We weten allemaal waar hij is, omdat we hem al eens eerder zijn tegengekomen, maar we herkenden hem toen niet."

"Kom nu, Danny," protesteerde Pat. "Vertel ons maar wat je hebt ontdekt."

"Niks, hoor." Koppig schudde Danny van nee. "Dat moet voor jullie

een verrassing blijven."

"Kom, laten we gaan," zei Pat. "Ik wil die oude heer Morpho maar wat graag eens zien." Zich dan herinnerend dat de geheimzinnige man een moordenaar was, voegde hij eraan toe: "Moesten we eigenlijk niet eerst de politie opbellen?"

Danny lachte. "Nee, maar we moeten wel meneer Benton te pakken zien te krijgen. Die hebben we nodig om ons in het huis van meneer Albright binnen te laten."

Een poosje later reden ze de oprit in die naar het huis van meneer Benton leidde. Nadat ze hadden uitgelegd waar ze op uit waren, wachtten ze terwijl de autohandelaar de sleutel haalde. Hij ontsloot de deur en trad binnen, gevolgd door de kinderen.

"Nu," zei hij met een glimlach, "wat heeft dit alles te betekenen?"

"Ik weet nu wie meneer Morpho is," legde Danny uit.

"Inderdaad?" vroeg meneer Benton zachtjes.

"Jawel, meneer," knikte Danny. Toen hulde hij zich enkele ogenblikken in een indrukwekkend stilzwijgen, voordat hij eraan toe voegde: "en hij is hier vlak bij ons in deze kamer!"

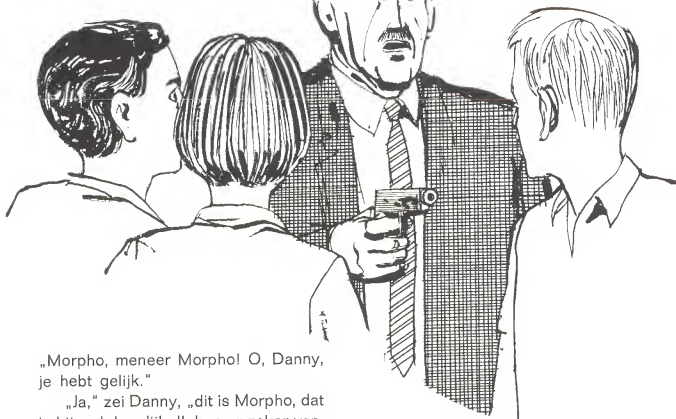
"Waar dan?" riepen Pat en Pam in koor, om zich heen kijkend.

"Kijk daar," zei Danny, wijzend op een schilderij dat boven de schoorsteenmantel hing.

"Ben je razend?" vroeg Pat. "Dat is alleen maar een schilderij van een blauwe vlinder!"

"Zeker, dat is het ook," stemde Danny toe, "maar ik heb vandaag pas ontdekt wat voor soort vlinder dat is. Hij komt uit de oerwouden langs de Amazone in Zuid-Amerika en hij heet een blauwe Morpho!"

"Blauwe Morpho," herhaalde Pam,

„Morpho, meneer Morpho! O, Danny, je hebt gelijk.”

„Ja,” zei Danny, „dit is Morpho, dat is hij wel degelijk. Ik ben er zeker van. Dit moet dus die vlinder zijn waar die schurk achteraan zit. Nu moeten we er nog achter zien te komen waarom die vinderbandiet hem zo graag wil hebben.”

„Dat kan ik je wel zeggen,” zei een stem. Ze wendden zich tot meneer Benton en staarden hem ongeloofig aan. De autohandelaar had een revolver in zijn hand.

„U?” zei Pat, terwijl hij beschermend voor zijn zusje ging staan. „Bent u dan de vlinderbandiet?”

Meneer Benton zei niets, maar de dreigende uitdrukking op zijn gezicht en de revolver die hij in zijn hand hield lieten er geen twijfel aan bestaan dat Pat gelijk had.

Benton gebaarde met het pistool. „Gaan jullie daarginds op die sofa zitten en verroer geen vin.”

Danny, Pat en Pam deden wat hun bevolen werd. Terwijl hij geen oog van hen afwendde, stak de autohandelaar zijn hand op en nam de schilderij van de blauwe morphovlinder van de wand af.

„Hier heeft hij nu al die tijd gehangen en ik heb me uitgesloofd door in museums in te breken. Ik had toch moeten weten dat er op een echte vlindervleugel geen kaart te tekenen viel,” bromde hij.

Pats ogen werden groot van verbazing. „Een kaart?” echode hij.

„Een schatgraverskaart, nietwaar, meneer Benton,” bracht Danny nu in het midden. „Een kaart waaruit blijkt waar ergens wat geld ligt verborgen?”

„Juist,” antwoordde de schurk. „Lang geleden deden Max en ik samen zaken. We hebben toen een heleboel geld verdiend. Toen werd Max gepakt en ging hij de gevangenis in omdat hij zijn belasting niet had betaald. Eerst begroef hij het geld en hij heeft me nooit verteld waar hij het verstopt had. Toen hij uit de gevangenis kwam, vroeg ik hem om mijn aandeel. Hij wilde het mij niet geven en zei dat hij het allemaal zelf zou houden omdat hij mij destijds niet had verraden en ik niet evenals hij in de gevangenis was terechtgekomen.”

„En toen hebt u hem vermoord!“ beschuldigde Pam verontwaardigd.

Benton draaide zich met een nijdige ruk naar haar om en zei: „Ik heb hem niet vermoord! We kregen ruzie bovenaan die trap. Hij sloeg naar me en toen gaf ik hem een duw. Hij verloor zijn evenwicht en viel naar beneden. Het was een ongeluk.“

„Ik geloof wel dat dat waar is,“ zei Danny. „Als u zo iets van plan was geweest te doen, dan had u wel gewacht tot u eerst te weten was gekomen waar het geld was.“

„Ik heb al jaren geprobeerd dat geld te vinden,“ gromde Benton, „En al die tijd hing die kaart daar vlak naast me.“

„Waarom hebt u die vlinders dan verbrand?“ vrong Pam.

„Een poosje geleden hoorde ik, dat Max eens had zitten snoeven over een schatgraverskaart, die hij op de vleugel van een vlinder getekend had. Het klonk wel dwaas, maar omdat ik wist hoe gek Max altijd op die beesten was geweest, besloot ik dat ik het maar liever eens moest nagaan,“ zei Benton.

„Maar die vlinders lagen in het museum. Ik meende dat die kaart op een echte vlinder stond en ik kan die dingen niet uit elkaar houden. Voor mij zien ze er allemaal eender uit.“

„Maar waarom hebt u ze verbrand?“ vroeg Pat.

„Ik heb niet geprobeerd ze te verbranden. Ik meende dat Max die kaart misschien met onzichtbare inkt had getekend, die je moest verhitten om het zichtbaar te maken.“

Hij richtte zich tot Danny. „Dat was werkelijk snugger van je om het voor me uit te zoeken. Nu hoop ik maar dat jij en je vriendjes even pienter zullen zijn en dat jullie beseffen

zullen dat dit geen speelgoedpistooltje is.“

„We zullen niets doen,“ beloofde Danny. „De politie krijgt u toch wel te pakken, meneer Benton.“

De autohandelaar lachte wrang. „Dat mogen ze gerust proberen. Maar als ik dat geld eenmaal in handen heb, ben ik hier zo een eind vandaan.“

„Misschien heb ik me toch wel vergist,“ zei Danny. „Best mogelijk dat die schilderij meneer Morpho niet is en dat er niet eens een kaart op staat.“

„Dat zullen we dan meteen maar eens bekijken,“ snauwde Benton. De jongelui scherp in 't oog houdend liep hij achteruit op het schrijfbureau toe, trok een la open en haalde er een loep uit.

„Hij is het toch heus wel,“ gnuifde hij triomfantelijk. „O, die Max was zo'n slimmerd. Die kaart is zo getekend, dat het net lijkt alsof hij bij de natuurlijke tekening op die vlindervleugels hoort!“

Terwijl hij de loep in zijn zak stopte en de schilderij onder zijn arm nam, wees hij weer met zijn pistool. „Vooruit, die kleerkast in,“ beval hij.

Benton smet de deur achter hen dicht en deed hem op slot. Ze hoorden hem nog een meubelstuk dwars door de kamer slepen en tegen de deur aan schuiven. Toen werd de voordeur met een luidruchtige smak dichtgeslagen.

„Hij gaat er vandoor, zeg!“ kreunde Pat.

„Wij kunnen hier niet uit,“ zei Danny. „Hij heeft iets onder de deurknop geschoven om er zeker van te zijn dat we er niet meer uit konden komen.“

„Wat moeten we doen?“ De toon van Pams stem was angstig.

„Je hoeft nergens over te piekeren,“ stelde Danny haar gerust.

(slot volgt)

Voor **JEUGD** van de
de Kerk

Ik ben klaar voor U

DOOR MARION
D. HANKS

Hij kon niet met zekerheid zeggen waar die gedachte vandaan was gekomen, maar op de een of andere manier gevoelde die jongeman dat het hem zou helpen als hij alleen kon zijn in Gods vrije natuur en hij eens probeerde tot zijn hemelse Vader te spreken. Daarom stond hij daar nu op die vroege morgen onder de bomen in dat bosje, omhoog kijkend en die woorden uitsprekend. Zijn aardse vader was niet godsdienstig gezind en zijn moeder had geen dwang op hem uitgeoefend. Hun gezin had derhalve maar weinig formele godsdienstige ervaring of onderricht gehad, maar de gedachte om eens om hulp te bidden was zo maar in hem opgekomen en nu zou hij het dan eens proberen.

Zijn moeilijkheden waren niet abnormaal, maar wel van ernstige aard. Hij had de school doorlopen en hij had nu omgang met een groepje kameraden, die waarschijnlijk geen vertegenwoordigers waren van de soort man die hij wilde worden. Zijn werk was niet veelbelovend, zijn gewoonten twijfelachtig en hij begon zich dagelijks

meer zorgen te maken over zijn toekomst. Hij was heus van mening dat hij wel wat hulp nodig had en wist niet tot wie hij zich moest wenden. Zo was het idee om te bidden in hem opgekomen en hij was er op uit getrokken om dat te doen, toen hij zich buiten zijn kleine stad begaf en naar een naburige, bosrijke streek ging.

Zoals hij daar die morgen stond, keek die jongeman omhoog en sprak tot de Here. Zijn boodschap was eenvoudig, maar het gaf je een schok hem dit te horen beschrijven, toen hij verscheidene jaren later in een vliegtuig over de bossen van Vietnam vloog.

„Ik keek gewoon omhoog,“ legde hij op zachte toon uit, „en zei tot de Here: ‚God, ik ben klaar voor U, als U ook klaar bent voor mij.‘”

Er volgde geen ontstellende mondelinge of zichtbare reactie... Hij zag niets en hij hoorde geen stem. Er was alleen de diepe rust van de windstille ochtend en zijn eigen harteklop. Toch ging hij zijns weegs, wetende dat hij was verhoord, op de een of andere manier diep gerustgesteld dat het antwoord wel spoedig zou volgen.

Toen hij die morgen op de terugweg naar de stad achter de buschauffeur zat, kreeg hij het eerste gedeelte van zijn antwoord. Die man zei tot hem: „Jongen, ik geloof dat jij naar iets zoekt dat ik je kan helpen vinden.“ Zo begon het gesprek dat er uiteindelijk op uitliep dat die jongeman Jezus Christus en Zijn herstelde Kerk aanvaardde en dat bracht een volledige verandering in zijn leven teweeg.

Als 16-jarige jongen was die korporaal tot de ontdekking gekomen dat God voor hem klaar stond. Van dat ogenblik af had het leven een grote betekenis voor hem gekregen, die hem aan het werk had gezet en als goedheid en kracht van hem uitstraalde, terwijl hij in nederige waardigheid met zijn makkers omging en werkte.

„Goedemorgen, kleintje,“ zei ze opgewekt. „Heb je goed geslapen?“

„O, jawel, mamma.“ Anna gaf haar een stevige pakkerd. „En ik heb u niet eens gemist.“

„Echt niet? Nu, zo mag ik het horen! En ik zat er nog wel zo over in dat jij hier helemaal alleen lag.“

„O, maar ik ben niet alleen geweest.“

„Is er dan een van de zusters bij je gebleven?“ vroeg Greta.

„Nee hoor. Weet u, mamma, giserenavond toen de pappa's en de mamma's van al die andere kindertjes weggingen, toen vond ik het zo zielig voor ze. Toen waren ze helemaal alleen. Maar mijn pappie is de hele nacht bij me gebleven. Hij hoefde niet meer weg.“

„Bind uw schoenzolen aan”

DOOR JEFF HOLLAND

Een vriend van ons vertelt het verhaal van zijn niet zo roemrijke carrière als midden-half in zijn schoolvoetbaleftal. Hoewel hij het tot lid van het elftal had gebracht, kwam de waarheid al spoedig aan het licht en midden in het seizoen was hij reservespeler geworden. Tegen het einde van het seizoen had hij het helemaal opgegeven. Tijdens de laatste wedstrijd trok hij zijn voetbalschoenen uit, wikkelde zich in een deken en zette zich neer om de verrichtingen van zijn teamgenoten gade te slaan.

Toen gebeurde het.

„Heidaar, zeg! Kom jij daar eens vandaan en speel mee. Zet de aanval in!”

Hij schrok op van dat geluid, Wat moest hij doen? Zijn eerste opwelling was te zeggen: „Wacht nog even, coach, tot ik m'n schoenen heb aangetrokken.” De twee andere meest voor de hand liggende mogelijkheden waren zich oostindisch doof te houden of in een diepe slaap te verzinken. Hij deed echter het enige wat een man in zo'n situatie behoort te doen. Vlug zijn trainingspak uittrekkend rende hij het veld op in zijn opvallende kousevoeten. Te midden van zijn teamgenoten, die hun ogen niet geloven konden, leidde hij een aanvallende beweging in, maar de schok van zijn eerste spel bracht hem een beetje van de wijs en toen hij een voorzet van de rechtsbinnen kreeg, drong het tot hem door dat hij was vergeten aan welke kant hij moest spelen. Terwijl zijn voorwaartsspelers naar rechts het veld op drongen, bewoog hij zich vlug en lenig naar links, kwam in frontale botsing met de tegenspelers en werd opgesloten in de verwarring van de midden- en achterspelers, tot hij in de achterhoede van de oppositie krachtdadig tot stilstand werd gebracht.

Hoewel deze geschiedenis verder toch nog op zo iets als een gelukkig besluit uitloopt, nam mijn vriend de gelegenheid te baat mij een les te leren, die inmiddels veel voor mij is gaan betekenen. Hij zei: „Niemand verwachtte dat ik een doelpunt zou maken of zelfs dat ik goed spel zou laten zien. Zelfs de verkeerde kant oplopen was nog te begrijpen, maar er bestond geen enkele verontschuldiging voor een middenhalf die zonder schoenen speelde!”

In een van de in de Leer en Verbonden voorkomende openbaringen werd tot Oliver Cowdery gezegd, dat hem de gave van vertalen zou worden verleend. (Zie L. en V. 6:25.)

Doch daar, in een veel ernstiger wedstrijd, was nog een speler die geen schoenen aan had. Hij was niet zo paraat als hij eenmaal was geweest. Zijn zelfvertrouwen en zijn geloof in de goede zaak waren aan het wankelen gebracht, en ook al riep hij: „Wacht even tot ik klaar ben!” leerde hij dat het werk der eeuwigheid zelden kan wachten. De Here moest Oliver dus ten antwoord geven: „... het is omdat gij niet zijt doorgegaan, zoals gij waart begonnen... dat Ik u dit voorrecht heb ontnomen... gij vreesdet, en de tijd is voorbij en thans is het niet raadzaam.” (Zie L. & V. 9:5, 11.) Hij had de kans van zijn leven niet aangegrepen tijdens de levensduur van die kans en deze was nu voorgoed verkeken.

Jongelui van de Kerk, er ligt een grote ontwikkelingsperiode vóór jullie. Daar valt blijvende, vredige vreugde te genieten. Weest getrouw. Weest bereid. Geloof in de strijd en weest gewillig om te dienen. Tot een ieder die horen wil, zegt de engel ook nu wat hij lang geleden tot Petrus zeide: „Sta haastelijk op... bind uw schoenzolen aan... volg mij.” (Zie Hand. 12:7,8.)

Geen beter spiekbrieftje

DOOR DWANE S. SYKES

Die ene scheikundecursus was echt een taai geval, zoals de scheikundecursussen aan de universiteit tegenwoordig zijn. Daar had je die ingewikkelde formules, die eindeloze reeksen reacties, tabellen en grafieken, om nog maar niet van de op te lossen vraagstukken te spreken.

Tegen het einde van het semester bespraken vier leerlingen somber hun vooruitzichten om te slagen voor het tentamen. Twee van hen waren teruggekeerde zendingelingen, waarvan de een een tamelijk lange vent was en de ander niet zo groot. De beide anderen waren geen heiligen der laatste dagen; ze waren allebei slank en de een had rood haar.

„Nu, ik ben bang dat de enige manier waarop ik ooit voor dat tentamen denk te kunnen slagen met behulp van een echt goed spiekbrieftje zou zijn,” merkte de roodharige jongen neerslachtig op.

„'t Is onmogelijk om al die onzin in je hoofd te stampen. Weet je, ik heb nog nooit van m'n leven zo'n zin gehad om te spieken,” vertrouwde de lange mormoon hem toe.

„Laten we het dan doen.”

Daar twee van hen werktuigkundigen waren, konden ze wel een „spiekapparaatje” ontwerpen, waar alle gegevens op konden staan die ze voor het examen noodzakelijk achtten. Met gebruikmaking van een paar lege filmspoeltjes en een tweetal houten stokjes wisten ze een smalle papierstrook van een telmachine tussen de filmspoeltjes door te laten lopen. Door elastiekjes aan de stokjes te bevestigen kon het bandje gemakkelijk voor- of achteruit worden opgerold. Met enige oefening konden hun perkamentrolachtige spiekbrieftjes gemakkelijk in een handpalm worden verborgen en afgedraaid met een tikje van een vinger. Het was een volmaakt apparaatje en ze werden zeer behendig in de bediening ervan.

Nu hadden ze nog maar één probleem: Ze moesten de juiste antwoorden op het spiekbrieftje zetten.

In eendrachtige samenwerking schreven alle vier studenten vier complete series aantekeningen die ze onder de les hadden gemaakt over en vatten die samen in één goed stel gegevens. Deze werden nogmaals aan de hand van het lesboek gecontroleerd en er werden zorgvuldig oplossingen van de vraagstukken en reacties uitgewerkt. Daarna bekortten ze dit stel notities tot een beknopte samenvatting en zetten dat met potlood op het bandje om er zeker van te zijn dat het goed was. Ten slotte

schreven ze het met inkt over en maakten nog drie extra bandjes, voor ieder één.

Ze oefenden met hun spiekapparaatjes en ondervroegen en trainden elkaar op de antwoorden en waar ze die vinden konden. Tegen de tijd dat het tentamen zou plaatsvinden, kenden ze het hele ding op hun duimpje.

Toen ze met hun vieren samen het lokaal binnenkwamen voor het tentamen stapte de lange mormoon in de klas naar de professor toe, die voorin de klas stond. Hij haalde het spiekapparaatje uit zijn zak, smakte het op de lessenaar neer en zei, erop wijzend: „Hebt u ooit een beter spiekbrieftje gezien dan dat daar?”

„Nee, nooit. Dat is inderdaad een mooi spiekbrieftje,” gaf de verbaasde professor ten antwoord, terwijl hij het apparaatje onderzocht.

Zich vlug op zijn hielen omdraaiend, liep de student terug naar zijn zitplaats, terwijl hij zijn pen gereed hield voor het tentamen.

Na slechts één ogenblik te hebben gearzeld, schreef de kleinere teruggekeerde zendingeling rechtstreeks naar het podium en liet ook zijn spoeltjes op de lessenaar van de professor neerploffen met de verklaring: „Jawel professor, dat is een echt mooi spiekbrieftje.” Ook hij ging vervolgens op zijn plaats zitten.

Achterin het lokaal stonden de beide andere studenten stomverwonderd toe te kijken. Ze keken elkaar eens vragend aan. Toen liep de roodharige naar de voorste lessenaar en slingerde zijn spiekapparaatje uit zijn zak. „Werkelijk een meesterstukje der techniek,” bevestigde hij.

„Dat mag je dan nog wel een keer zeggen,” voegde de magere student eraan toe, die vlak achter zijn kamaraad stond.

Ze deden alle vier tentamen en slaagden alle vier met vlag en wimpel. Vervolgens kwamen ze goed door het erop volgende examen. Ze waren inmiddels nog beter met elkaar bevriend geraakt en drie van hen gaven herhaaldelijk uiting aan hun waardering voor de vierde, nl. de lange teruggekeerde zending, voor zijn prachtige voorbeeld. De twee niet-mormonen begonnen vragen over de Kerk te stellen en samen met de beide anderen enkele studiecursussen in theologie aan een instituut van de Kerk te volgen. Weldra traden zij allebei tot de Kerk toe; één van hen vervulde naderhand een zending en is nu hopman bij de padvinderij. De kleine vroegere zending is een actief werker in de Kerk en leider in zijn wijk, terwijl zijn lange metgezel nu ringpresident is.

Zusters Hulpvereniging Jaarverslag en officiële instructies

Het voorlezen van een kort verslag van de stand van zaken in de Zusters Hulpvereniging, alsmede enkele actuele officiële instructies en aanbevelingen van het algemeen bestuur der ZHV is een vast punt op de agenda van de ambtenaressenvergadering van de jaarlijkse algemene conferentie. Voorheen werden de cijfers uit het laatste jaarverslag vergeleken met die van het daaraan voorafgaande jaar, waarbij nauwkeurige gegevens werden verstrekt over de groei der organisatie en haar prestaties. Bij het geven van dit verslag moeten wij echter gebruik maken van de cijfers uit het verslag over de achtmaandelijks periode van januari tot en met augustus 1967, wat de enige cijfers voor de gehele Kerk zijn die ons op dit ogenblik ter beschikking staan. Dit achtmaandelijks rapport leent zich niet tot een vergelijking met het voorafgaande twaalfmaandelijks verslag. Er zullen dus geen vergelijkingen worden getrokken.

De toename en uitbreiding van het werk hebben enige veranderingen in de gang van zaken noodzakelijk gemaakt; zo heeft de behoefte zich doen gevoelen aan het nemen van krachtiger maatregelen om het werk te normaliseren in overeenstemming met de bepalingen en adviezen van het Kerkelijk Correlatiecomité, alsmede de behoefte aan het verschaffen van enige nieuwe, door de Kerk goedgekeurde materialen, in het bijzonder van leerstof ter voldoening aan de speciale behoeften van bepaalde ZHV-afdelingen, en de behoefte aan meer uitgebreide vertaling van ZHV-materiaal ten dienste van de vele niet-Engelssprekende organisaties.

Het normaliseren van het werk. Een doeltreffend hulpmiddel bij de normalisatie van het werk is het nieuwe Handboek van de ZHV, dat in januari van dit jaar werd uitgegeven. De herziene verslagboeken en rapportboeken van de huisbezoeksters dienen tot verdere normalisatie van het werk, evenals de thans geldende bepalingen ten aanzien van het gebruik van door de kerkelijke correlatie goedgekeurde materialen. De ZHV's mogen geen gebruik maken van studiecurricula of andere zelfgekozen leerprogramma's ter vervanging van de goedgekeurde programma's. Ten aanzien van de vertaling van de ZHV-lessen en andere materialen zal het voor u van belang zijn te weten, dat op het ogenblik het ZHV-werk door het Kerkelijk Vertaalbureau uit het Engels wordt vertaald in zestien verschillende talen, terwijl de vertaling in nog meerdere talen spoedig is te verwachten.

Onderwijs. Als instelling die algemeen en uitgebalanceerd onderwijs verschaft dat beantwoordt aan de voorname behoeften van de vrouw, kent de ZHV haars gelijke niet. Ongeveer 25.000 zusters doen thans dienst als klasseleidsters, die goed voorbereid voor hun klassen komen te staan en de zusters in zinvolle deelname aan de klassebesprekingen betrekken.

Het doet ons genoegen u thans te kunnen meedelen dat een portret van wijlen president J. Reuben Clark jr., de schrijver van het boek waaraan de lessen voor de Melchizedekse priesterschap zijn ontleend, waarmee onze ZHV-lessen in correlatie staan, verkrijgbaar is bij uw kerkelijk distributiecentrum.

Gezinsverzorging. Wij vestigen uw aandacht op het belang van de voor het gebruik in de gezinsverzorgingsvergadering voor het komende seizoen opgestelde discussies. Deze besprekingen houden zich bezig met de beginselen en gewoonten volgens welke wij in onze huiselijke omgeving en in onze gezinsverhoudingen schoonheid en goede smaak kunnen verwezenlijken en daardoor kunnen bijdragen tot de ontwikkeling van het geestelijk leven en een godsdienstige sfeer in ons huis. Bedoelde discussies mogen niet veronachtzaamd worden; niettemin mogen ze ook geen inbreuk maken op de tijd die aan andere gezinsverzorgingsactiviteiten dient te worden besteed.

Liefdediensten. In het tijdvak van acht maanden van januari tot en met augustus 1967 werden 24.500 achturige werkdagen besteed aan de verpleging van thuis liggende zieken. Als wij aannemen dat dit dienstbetoon in dezelfde mate werd voortgezet gedurende de vier daarop volgende maanden, is er in deze dienstverlening een jaarlijkse toename geweest van ruim 5.500 achturige werkdagen. Zoals u zult bemerken uit het verslag dat in het „Relief Society Magazine” van april 1968 is gepubliceerd, is de omvang van andere soorten liefdediensten eveneens bemoedigend en dit getuigt ervan dat de ZHV op het ogenblik haar plichten tegenover hen die in nood verkeren nakomt.

Het noteren van uren besteed aan de welzijnzorg.

De ZHV blijft steun verlenen aan de kerkelijke welzijnzorg op aanwijzing van het algemeen welzijnzorgcomité. Er is een nieuwe regeling van kracht ten aanzien van het noteren van door vrouwen aan projecten van de welzijnzorg bestede werkuren. Voortaan dient alleen het door ZHV-leden bijgedragen aantal uren te worden meegeteld.

Huisbezoek. Het huisbezoekstersprogramma blijft in omvang toenemen, terwijl de kwaliteit van dit dienstbezoek steeds beter wordt. Er zijn door 132.000 huisbezoeksters ongeveer vijf miljoen huisbezoeken afgelegd. Hoe belangrijk dit werk is, is reeds lang geleden gebleken. Wij prijzen de zusters voor de door haar bezeten diensten en de ZHV-presidentes voor de nauwlettendheid en ijver waarmee zij leiding hebben gegeven aan de uitvoering van dit programma.

Muziek. Door haar muziekprogramma ondervindt de ZHV een rijkdom van schoonheidsbeleving en genot, terwijl het ruimschoots gelegenheid biedt voor het tot ontwikkeling brengen van talenten, evenals voor cultureel werk en zendingsdoelstellingen. Hoeveel armer zou deze conferentie ons in geestelijk opzicht voorkomen, als wij ons niet samen zouden kunnen verenigen in het zingen van de liederen van Zion en als wij niet gezegend zouden zijn met de heerlijke muziek van onze koren van zingende moeders, onze begaafde solistes en onze prima begeleidsters en met de prachtige en eerbiedige voor- en naspelen van onze organisten.

Wij zijn bemoedigd door de groei van het aantal koren van zingende moeders en de uitstekende hoedanigheid van hetgeen door hen ten gehore wordt gebracht. Deze koren beginnen meer en meer erkenning te vinden en de uitnodigingen om bij belangrijke gebeurtenissen te zingen nemen hand over hand toe. Als voorbeelden haal ik aan het optreden van het koor uit de districten New York en New Jersey onder leiding van Zuster Elen N. Barnes in het 30 minuten durende en over het gehele land uitgezonden Kerstavondprogramma van de NBC, getiteld „Kerststemmen“ en tevens de uitvoering die onlangs in HemisFair heeft plaatsgevonden van een gecombineerd koor met 375 stemmen uit acht ring-ZHV's in het zuiden, onder leiding van zuster Montez Anderegg. Ook andere koren hebben bij gewichtige gelegenheden gezongen. Het algemeen bestuur verzoekt u, alle plannen om buiten uw eigen ringen concerten te geven met uw koren van zingende moeders voor deskundig advies en ter goedkeuring aan het algemeen bestuur voor te leggen.

Het bijeenbrengen van gelden. Wij complimenteren de wijk- en ring-ZHV-presidentes voor de verstandige aanwijzingen die zij weten te geven op het gebied van het aanknepen van fondsen, voor de wijsheid waarvan zij blijk geven bij het doen van uitgaven en voor de nauwkeurigheid waarmee de financiële verslagen worden bijgehouden. Wij raden u aan, samen met uw ambtenares afdeling X van het nieuwe handboek eens na te

lezen, getiteld „Gelden en bezittingen“, (blz. 75-87), waarbij bijzonder aandacht moet worden besteed aan de paragraaf onder het opschrift „Deelnemen aan commerciële reclameprogramma's“ op blz. 77. Wij willen u waarschuwen met het oog op een toenemende neiging om overeenkomsten aan te gaan met personen die demonstraties willen geven tijdens de gezinsverzorgingsvergadering, waarbij de zusters, door zich de betreffende artikelen te laten demonstreren, de benodigde materialen of uitrustingen alleen kunnen verkrijgen door deze te kopen van de demonstratrice of de zaak die zij vertegenwoordigt.

Zusters, een ambt in de ZHV te bekleden is beslist een eervolle positie, waar verantwoordelijkheid en vertrouwen mee gemoeid zijn. De ZHV-leidsters hebben de zegen des Heren nodig. Wij maken hierbij tevens bekend dat er een wijziging heeft plaatsgehouden in het reglement met betrekking tot het aanstellen van ZHV-leidsters, waarvan de bijzonderheden binnenkort in het Nederlands zullen verschijnen, en vestigen in dit verband reeds thans uw aandacht op het volgende:

Ambtenaren van de wijk-hulporganisaties door de bisschop geroepen. Superintendentes en presidenten van de wijk-hulporganisaties worden door de bisschop en zijn raadgevers gekozen. Na ondersteuning door de leden van de wijk worden zij vervolgens door of onder leiding van de bisschop aangesteld. Andere ambtenaren en leraren in de hulporganisaties mogen door het hoofd van de desbetreffende organisatie worden benoemd. Zij kunnen in een gewone vergadering van de respectieve hulporganisaties worden ondersteund en moeten dan door of onder leiding van de bisschop worden aangesteld. Leaders van hulporganisaties dienen zich niet met een nieuwe medewerk(st)er in verbinding te stellen voordat de bisschop de toekomstige kandidaat heeft geïnterviewd en de roeping heeft doen uitgaan.

Deze regeling treedt in de plaats van het in het nieuwe handboek van de ZHV op blz. 48-49 voorkomende reglement met betrekking tot de aanstelling van ambtenaresen, klasseleidsters en huisbezoeksters.

Wat de huisbezoeksters aangaat, deze worden door de priesterschap tot deze bijzondere taak geroepen en door de ZHV als haar afgezanten uitgezonden. Onder deze omstandigheden wordt het niet noodzakelijk geacht hen officieel aan te stellen. Wij maken hieruit op dat dit in overeenstemming is met de bepalingen omtrent huisonderwijzers die ook niet officieel worden aangesteld.

Zusters, de vrouwen met wie u samenwerkt zijn waardevolle vrouwen, die vurig verlangen het goede te doen, het leven met een verlicht verstand onder de ogen te zien en het in overeenstemming te brengen met de wil des Heren. Aan u is de taak om het ZHV-werk zo te leiden dat deze uitgelezen vrouwen zich over hun lidmaatschap in der ZHV mogen verheugen en daardoor overeenkomstig hun behoeften en verlangens mogen worden gezegend.

Moge Gods beste zegen uw deel zijn.

Hoe de Zusters Hulpvereniging tot mij kwam

DOOR REXINE EAGER

Drie of vier dagen geleden belde bisschop Thomas mij thuis op en vroeg of ik op zijn kantoor wilde komen. Toen ik thuis zei dat ik even wegging en waar ik heen ging, begon mijn tien jaar oude dochtertje te kwebbelen: „O fijn, we hebben nog geen onderwijzeres bij het jeugdwerk. Ik wil wedden dat u het wordt.“ Terwijl ik mijn haar in orde maakte, kwebbelde zij voortdurend door over de prettige en onprettige kanten van het lesgeven in haar klas. Toen ik weer thuiskwam en haar vertelde dat ik les zou gaan geven in de Zusters Hulpvereniging, betrok haar gezicht en zei zij: „Dat is niet eerlijk; die dames weten alles al.“

Ik heb een getuigenis van de waarde en de verdiensten van de Zusters Hulpvereniging, maar dat heb ik niet altijd gehad. Laat ik u vertellen hoe ik bekeerd werd.

Ik trouwde toen ik achttien jaar was en had toen de kans om naar de bijeenkomsten van de Zusters Hulpvereniging te gaan — maar ik deed dat niet. Ik was van mening dat het wel iets waardevols was, omdat het een organisatie van de Kerk was, en ik had toen een getuigenis van het Evangelie, maar met mijn achttien jaar was ik om twee redenen bang om te gaan. Ten eerste dacht ik dat de vergaderingen alleen werden gehouden om naaiwerk voor de welzijnszorg te doen en ik wist dat ik niet erg goed kon naaien en gestikte dekens kon maken. Ten tweede meende ik, dat de omgang die de zusters hadden, bestond uit praten, terwijl zij werkten. Ik voelde mij met mijn achttien jaar niet knap genoeg en niet voldoende op de hoogte van wat er in ons stadje gebeurde, om aan die conversatie te kunnen deelnemen. Met het verloop der jaren voelde ik er steeds minder voor om erheen te gaan.

Zolang ik mij kan herinneren, heb ik twee hoofdoelen in het leven gehad: met succes een groot aantal kinderen groot te brengen en te onderwijzen en zelf zoveel te leren als ik kon.

In de eerste zes jaar van ons huwelijk werden vijf gezegend met vijf kinderen, en ik was er buitengewoon blij mee, maar ik kreeg een gevoel van teleurstelling en verdriet over mijzelf omdat ik niets deed om zelf verder te studeren. Ik zag geen kans om naar de avondschool te gaan en ik voelde mij bitter gestemd en een slavin van mijn huiselijk werk. In die tijd kwamen de

ZHV-huisbezoeksters mij iedere maand opzoeken en nodigden mij iedere keer uit om naar hun vergaderingen te komen. Innerlijk had ik het gevoel, „dat moet er nog bijkomen dat ik mijn tijd besteed aan ZHV-bijeenkomsten.“

Toen kwam de presidente mij een keer bezoeken en zij vroeg mij om in een bijeenkomst te zingen. Ik ging naar de Zusters Hulpvereniging en opende de deur voor vele mogelijkheden, die ik niet wist dat bestonden. In die vergadering werd ik geïnspireerd door de klasseleidster en de les en ik wist dat dit de manier voor mij was om kennis te verzamelen. Ik nam een abonnement op de „Relief Society Magazine“ en ging naar alle lessen, die ik steeds van tevoren bestudeerde. Ik was enthousiast over wat ik leerde. In het begin ging ik erheen om egoïstische redenen voor wat ik er persoonlijk bij won, maar ik begon al spoedig in te zien dat ik dingen leerde die mij hielpen een betere vrouw en moeder te zijn. Ik leerde hoe ik mijn kinderen zo nodig zou kunnen helpen om in alle stadia van hun leven tot rijpheid te komen, en dat niet alleen in fysieke zin. Ik kon toen inzien hoeveel meer van mij als een moeder werd verwacht dan ik van tevoren had vermoed. Soms werd het mij angstig te moede — veronderstel eens dat ik over deze dingen niets zou hebben gehoord? En daarvoor werd mijn verlangen om meer te leren, om te leren hoe ik mijn gezin van nut kon zijn, steeds groter.

Vier jaar geleden werd ik geroepen om te werken als lid van het presidentschap in onze wijk. Mijn wens om ook anderen behalve mijn gezin te dienen versterkte mijn verlangen naar kennis en bracht de vreugde van dienstbetoon.

Ik heb verschillende keren gehoord dat indien een vrouw geregeld haar vergaderingen bijwoont, de lessen bestudeert en hard werkt om wat zij geleerd heeft tot een deel van haar leven te maken, zij hetzelfde peil van opleiding bereikt als aan een universiteit. Zij zal haar roeping als vrouw en moeder begrijpen en de kennis en de wijsheid hebben om als beide te slagen.

Naar mijn mening behoort iedere vrouw in de Kerk de vergaderingen van de Zusters Hulpvereniging bij te wonen en indien zij dat doet, zal de hand die het kind wiegt, sterker en tederder worden en nimmer aarzelen. Dit is mijn vaste geloof en getuigenis. ○

De beproevingen van de ongehuwde staat

DOOR MAUREEN D. KEELER

Voor de ongehuwde vrouw, die heilige der laatste dagen is, is het een hele opgaf om toch in het kader van het Evangelie een rijk en gelukkig leven te leiden. Als zij echter deze uitdaging met de nodige veerkracht, creativiteit en een vooruitziende blik weet te aanvaarden, kan dit haar duurzame bevrediging en gemoedsrust schenken. Een tot de Kerk behorende vrouw van elke willekeurige leeftijd kan die maanden of jaren van wachten op de juiste echtgenoot voor de eeuwigheid omzetten in een vruchtbare levensperiode, waarin zij zich op de toekomst voorbereidt, door te leren het leven in het perspectief der eeuwigheid te zien, door waardevolle jaren te gebruiken voor het ontwikkelen van haar eigen capaciteiten en, wat het allervoornaamste is, door metterdaad te leren geven, liefhebben en dienen. Als zij daartoe bereid is, mag zij haar vrijgezellenjaren zien als een tijd die haar is geschonken om er een verstandig gebruik van te maken; zo kan haar leven door middel van „creatief wachten” worden verrijkt en wordt het niet verarmd door een zinloos aftellen der dagen.

Met het oog op hetgeen de Kerk leert is het zowel normaal als gemakkelijk te begrijpen dat men zich voor het huwelijk interesseert. Het Evangelie legt voor de leden der Kerk en trouwens ook voor de wereld in het algemeen, sterk de nadruk op de eeuwige voordelen van het gezinsleven, wat wel één van haar voornaamste leerstellingen is. Omdat er op dit heerlijke beginsel zo veelvuldig wordt gewezen, bereiken vele mormoonse meisjes de volwassen leeftijd in de mening dat het huwelijk de enige maatstaf is om te bewijzen wat ze waard zijn. Bijgevolg kunnen oudere ongetrouwde vrouwen begrijpelijkerwijze soms overgevoelig worden voor het feit dat zij er voortdurend aan worden herinnerd (in avondmaalsvergaderingen, waar alle toespraken in het teken van de „eeuwige waarden” staan e. d.) dat zij een belangrijk doel voor de eeuwigheid zullen missen. De meest aanhoudende druk wordt misschien nog wel op oudere ongehuwde mannen en vrouwen uitgeoefend — en deze is het moeilijkst te weerstaan — door de welgemeende maar ondoordachte raadgevingen van vrienden en verwanten, die niet schijnen te beseffen dat de meeste ongehuwden zich pijnlijk bewust zijn van hun ongehuwde staat en doorgaans heel blij zouden zijn als daar eens verandering in zou komen.

Ondanks deze druk en in weerwil van het feit dat zij er zo nu en dan aan worden herinnerd dat ze eigenlijk „uit de pas lopen”, hebben vele ongehuwde mormoonse vrouwen het vermogen ontwikkeld om niettemin blijmoedig en positief door het leven te gaan. Zodoende zetten zij hun vrijgezellenjaren om in zinvolle bijdragen tot hun kerk, de gemeenschap en hun naasten. Dit doen zij door een vast geloof in God aan te kweken en daarop te vertrouwen, en door te leren het huwelijk te beschouwen als een belangrijke mijlpaal, die op bijna elk willekeurig punt van het eindeloze pad van het eeuwige leven kan worden bereikt.

In onze maatschappij is het gewoon dat vrouwen die de huzbare leeftijd bereiken de opvatting zijn toegedaan dat de ongehuwde staat de grootste belemmering vormt voor het verwerven van volkomen geluk.

Als een vrouw in de dertig of in de veertig is en nog steeds ongetrouwd, beschouwt ze zichzelf dikwijls als onaantrekkelijk of ongewenst. Deze gevoelens kunnen tot een chronische ontmoediging ten opzichte van zichzelf en het leven in het algemeen aanleiding geven. Ongehuwde vrouwen die met dit probleem te maken hebben, realiseren zich soms niet dat zij, door zich geheel aan die moedeloosheid over te geven, God letterlijk de macht ontzeggen om gebeden te beantwoorden en in hun leven in te grijpen. Als een vrouw meent dat zelfs haar hemelse Vader haar niet kan of wil helpen, heeft ze haar geloof door twijfel laten verdringen, want die beide kunnen niet tegelijkertijd bestaan. Zo nu en dan voorkomende periodes van twijfel zijn normaal, maar door langdurige moedeloosheid kan iemands geloof ernstig worden verzwakt. Het tegengif ter bestrijding van een dergelijke moedeloosheid is een onwankelbaar geloof dat God gerechtvaardigde gebeden altijd verhoort. Misschien doet Hij dat op Zijn eigen tijd, maar Hij zal

zeker wel antwoorden. Dit geloof is niet gemakkelijk te verkrijgen, maar evenals elk ander vermogen kan het worden aangekweekt door voortdurende oefening en toepassing. De volgende woorden des Heren bevestigen Zijn almacht:

„Bidt, en u zal gegeven worden, zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden.

„Want een iegelijk, die bidt, die ontvangt; en die zoekt, die vindt; en die klopt, dien zal opengedaan worden.

„Of wat mens is er onder u, zo zijn zoon hem zou bidden om brood, die hem een steen zal geven?

„En zo hij hem om een vis zou bidden, die hem een slang zal geven?

„Indien dan gij, die boos zijt, weet uw kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal uw Vader, Die in de hemelen is, goede gaven geven dengenen, die ze van Hem bidden!“ (Mattheüs 7:7-11.)

De Here zal op Zijn eigen tijd het gerechtvaardigde en door God goedgekeurde verlangen om te trouwen beantwoorden — zo niet in dit leven, dan toch stellig wel in het volgende. Ons geloof moet dan ook gepaard gaan met een verziende blik — een eeuwig perspectief in het leven. Een dergelijke zienswijze houdt in, dat het nog niet op een mislukking behoeft te wijzen als een vrouw eerst op haar 38ste, 48ste of 58ste levensjaar een geschikte partner voor de eeuwigheid vindt. Hierin openbaart zich dan slechts in het leven van die vrouw het eeuwige beginsel, dat alles op het juiste ogenblik geschiedt: „Alles heeft een bestemden tijd, en alle voor-nemen onder den hemel heeft zijn tijd.“ (Pred. 3:1.) De werkelijke waarde van een leven wordt niet afgemeten naar de leeftijd waarop een vrouw in het huwelijk treedt, maar naarmate zij in het leven van anderen tot zegen is geweest.

Ongehuwde vrouwen die een gelukkig en verdienstelijk leven leiden, vervullen hun moeilijke opgave op minstens drie manieren, te weten: (1) Zij benutten hun vrijgezellen-jaren door hun talenten en capaciteiten tot ontwikkeling te brengen, terwijl zij in het volle leven staan. (2) Zij onderhouden hartelijke, heilzame betrekkingen met anderen. (3) Zij trachten op creatieve wijze liefde te geven en dienstbaar te zijn buiten het bestek van het huwelijk.

Vrouwen die „creatief wachten“ begrijpen heel goed dat het leven zijn grootste beloningen oplevert aan hen die zich diepgaand bezighouden met de Kerk, hun beroep, hun studie en enige andere door hen ondernomen activiteit. Zij leren een verstandig gebruik te maken van de benijdenswaardige hulpbronnen waarover de meeste ongehuwde vrouwen beschikken, zoals meer tijd, een grotere persoonlijke vrijheid, een grotere bewegingsvrijheid en meer gelegenheid om geld te verdienen. Dit verhoogt hun waarde als werkende vrouwen die een bepaald beroep uitoefenen, als leden van de Kerk en als toekomstige huisvrouwen. Zij zoeken een betrekking die hen interesseert en voldoening schenkt en geen baantjes die geen hoge eigen aan hen stellen, maar enkel een verontschuldiging zijn voor tijdverdrif.

Zij vullen hun leven met reizen, het lezen van nieuwe boeken, het sluiten van nieuwe vriendschappen en het opdoen van nieuwe ervaringen, waardoor hun intellectuele horizon wordt verruimd en hun kennis van de menselijke natuur wordt vergroot. Kortom, zij baseren hun leven op de stelling dat het huwelijk op zichzelf geen leeg leven kan vullen, maar dat een vol en goed geleid leven een huwelijk wel verkrijgen kan.

Een vrouw die er grote vriendschappen op na houdt, zowel met getrouwde als ongetrouwde mensen, behoeft niet eenzaam te zijn als zij dat niet wil. De vrijgezellen-jaren kunnen of een tijd zijn om verdedigingsmuren op te werpen waarachter men zich tegen de mensen verschanst, of een tijd om vele nieuwe vrienden te maken en de banden met oude vrienden te verstevigen. Een vrouw die zich de moeite getroost om vriendschappen te sluiten zal daardoor gelukkiger worden. Voor vrouwen die het moeilijk vinden om vlot en prettig met anderen om te gaan, zijn de vrijgezellenjaren een uitstekende tijd om deze moeilijkheid op te lossen door zorgvuldig gekozen deskundige hulp in te roepen. Vriendschap sluiten met anderen biedt grote voordelen, zowel voor het heden als voor de toekomst. Lessen die worden geleerd in geven en nemen bij de omgang met anderen, zoals het bijleggen van meningsverschillen, het brengen van offers, het zich concentreren op de buitenwereld (in tegenstelling tot zelfbespiegelingen,) dit alles kan ons later in het huwelijk te pas komen. Voorlopig kunnen goede vrienden en vriendinnen, evenals goede boeken en goede muziek, het leven in stand houden, stimuleren en verkrijgen.

Het voornaamste vermogen dat geslaagde alleenstaande vrouwen met elkaar gemeen hebben is misschien wel het vinden van manieren waarop zij daadwerkelijk anderen kunnen liefhebben en dienen. Zij kunnen in vele kerkelijke functies werkzaam zijn. Veelal kiezen zij een loopbaan die al hun tijd in beslag neemt en waarvoor wordt vereist dat zij dienstbaar leren zijn. Als zij dat niet doen, kunnen ze een gedeeltelijke dagtaak uitoefenen of als vrijwilligster dienst doen in ziekenhuizen, bejaarden-organisaties of speciale onderwijsinstellingen. Hun ongehuwd-zijn ontheft hen niet van de plicht om liefde te betonen jegens iedereen met wie zij in aanraking komen. De gelegenheid om onzelfzuchtig te leren geven ligt even dicht bij huis als de familie waartoe wij behoren, een vriend of kamergenote of een naaste buur en er zijn maar weinig eigenschappen waardevoller en belangrijker in een huwelijk dan onzelfzuchtigheid. Naarmate haar ervaring in het liefhebben en dienen zich verdiept, gebeurt er iets dergelijks met het vermogen van een vrouw om te geven en het Evangelie vollediger na te leven. Zo bereidt zij zich dus nog op een derde belangrijke wijze voor op een eeuwigdurend huwelijksleven.

Heel deze levensopvatting van „creatief wachten“ kan wellicht het best als volgt worden samengevat: Men dient eigenlijk zo te leven, alsof de levensreis een doel op zichzelf was. Voor ongehuwde vrouwen ligt de levensvervulling niet in een verlangend uitzien naar de toekomst, maar in een leven van liefhebben en geven in het heden.

Als je een tijger tegenkomt

DOOR JOHN FARR LARSON

Een brief van een vader aan zijn tienjarige zoon

Beste zoon

Toen we gisteravond naar de TV zaten te kijken heb je mij een vraag gesteld waarop ik het antwoord schuldig ben gebleven. Aangezien mijn straaljager de eerste paar uur nog niet zal landen, heb ik besloten je een vertrouwelijk antwoord van een vader aan zijn zoon te schrijven.

Je zult je nog wel herinneren dat die sluwe tijger in de rimboefilm moeilijk te herkennen was en een geweldige kracht scheen te hebben. Toen hij begon te grommen met dat kwaadaardige, zangerige gehuil en tevoorschijn sprong, keerde jij je naar mij toe en vroeg heel ernstig: „Paps, wat moet je doen als je een tijger tegenkomt?”

Ja, jongen, als iemand een tijger tegenkomt, moet hij daarop voorbereid zijn, want is hij dat niet, dan zal die tijger hem verscheuren. Als wij in een land zouden wonen waar tijgers de schrik zijn van de mensen en van alle andere dieren omdat ze venijnig, wreed en verraderlijk zijn, dan zou ik je willen aanraden een ont-

moeting met een tijger in het donker of op een plek waar gras en kreupelhout hoog zijn opgeschoten te vermijden. Je kunt een tijger nog het best tegemoetgaan zittend in een kool boven op de rug van een olifant, met een geweer van zwaar kaliber op je schoot, maar ook dan is het nog gevaarlijk. De verschrikkelijke klauwen van een tijger kunnen zelfs dwars door de dikke huid van een olifant heen slaan. Als een man een tijger tegenkomt, moet hij goed weten wat hij doet en er is moed voor nodig.

Nu betwijfel ik of één van ons beiden ooit met een rasechte, levende tijger te doen zal krijgen — ik hoop tenminste van niet. Toch zijn er nog andere soorten tijgers, precies even sluw en boosaardig en even schadelijk en dodelijk als de tijgers in India. Ik noem ze onzichtbare tijgers en die zijn, evenals de echte, bij dag en bij nacht heel verraderlijk. Ze zijn moeilijk te herkennen, want ook zij verschuilen zich in het hoge gras en het kreupelhout van de mensen en hun gesprekken. Ze brengen een mensenziel schade toe. Om er tegen te kun-

nen vechten moet je ze eerst hebben herkend en jezelf omgeven met een beschermend schild en behalve moed heb je ook een paar flinke wapens nodig. Deze brief gaat dus eigenlijk over wat je moet doen als je een tijger tegenkomt, d.w.z. zo'n onzichtbare tijger.

Nu je toch geïnteresseerd bent in de regels voor het verslaan van tijgers, jongen, moet je deze eens beproeven:

Eerste regel: Geef die tijger een naam

Weet je nog wel hoeveel moeite het ons heeft gekost om de gangbare en de wetenschappelijke namen te vinden voor de vlinders en de kevers uit je verzameling? Nu, die tijgers een naam geven is net zo iets. Daarvoor moet je wel goed bij de tijd zijn. Omdat je ze niet kunt zien, ben je grotendeels aangewezen op hetgeen je hoort. Als iemand je uitdaagt iets te doen waarvan je weet dat het verkeerd is, of je een „doetje” noemt wanneer je weigert mee te doen of je verzekert: „Het kan heus geen kwaad,” dan kun je er vast op rekenen dat er een onzichtbare tijger in de buurt is. Die tijger heet „verleiding”. Alle denkbeelden of neigingen die je tot verkeerde gedachten of daden brengen zijn de tijgers der verleiding. Uit de grote verscheidenheid van onzichtbare tijgers zijn het vooral de „branie”-tijgers, de „doe-mee-met-de-massa”-tijgers, de „wees-stoer”-tijgers, en de „gap-maar-raak”-tijgers, die het op jongens van tien hebben gemunt. De „branie”-tijger zet je aan tot verkeerde dingen om de aandacht te trekken. Een „doe-mee-met-de-massa”-tijger is in het bijzonder op tienjarige jongens gesteld en deze tijger ben je wel eens tegengekomen als je meedeelt met een groep jongens, die katekwaad uithaalden en dat wist je best, maar toch ging je er mee door. De onzichtbare „wees-stoer”-tijger is aanwezig wanneer je de grote kerel uithangt en vrij wilt zijn door stoer te gaan doen. **Opstandigheid** wordt dat genoemd. Ook de „gap-maar-raak”-tijger speelt jongens van tien jaar wel eens parten. Als je tien bent weet je goed van kwaad te onderscheiden, maar tienjarige doen niet altijd het goede. Deze tijger ligt op de loer wanneer we bij onszelf dingen zeggen als: „Niemand komt het immers te weten,” „ze zullen het niet missen,” en „ik voel me misdeeld als ik dit of dat niet heb.”

Tweede regel: Zet het geluid sterker aan

Diep in je binnenste is een verborgen bewaarplaats voor alles wat je is bijgebracht en deze dingen krijg je telkens weer te horen in de loop van de dag, net alsof er een radio aanstaat. Soms speelt die radio niet zo erg hard. Daarom wordt het wel eens „de stille stem van het geweten” genoemd. Wanneer je dus een tijger tegenkomt, **ZET JE HET GELUID STERKER AAN** door even aan de knop te draaien, zodat je dat stemmetje daarbinnen beter hoort. Begrijp je wat ik bedoel?

Derde regel: Bepaal zelf wat je wilt doen

Je onzichtbare tijgers verslaan is iets dat je ZELF moet doen. Je eigen weg bepalen is beslissen wat je wilt doen. In deze tijd en op jouw leeftijd wordt het wel

erg moeilijk om je eigen weg te bepalen, omdat je vriendjes nu een grotere invloed op je hebben dan toen je wat jonger was. Ze zullen wel eens on aardig voor je zijn en je zelfs lastig vallen door je uit te schelden. Het wordt dus wel een beetje moeilijk om te beslissen wat je wilt doen. Die onzichtbare tijgers vallen niet zo maar dood neer van iuderdorm of bij ongeluk... je moet dus wel bij jezelf "maken hoe je ze zult aanpakken. Blijf dus altijd die vragen stellen die een goed doordacht, volwassen antwoord vereisen; weeg de ene gedachte af tegen de andere; luister naar hetgeen je eigen hart je ingeeft — en neem dan een besluit. Naarmate je alles beproeft, vergelijkt en zelf beslist, zal je vermogen om onzichtbare tijgers onschadelijk te maken met sprongen toemen — en dat is de innerlijke groei die je moet doormaken om een echte man te kunnen worden.

Vierde regel: Gebruik je schild

Dat schild bestaat uit de bescherming die je hemelse Vader je biedt als je erom bidt. Als je bidt om Gods leiding, dan Hij je ook leiden en je omringen met een betere bescherming dan een tijgerkooi je kan garanderen. Ik, je aardse vader, verzekert je dat God bezorgd voor je is. Hij kan je leiden en beschermen als je Hem om hulp wilt vragen en je uiterste best wilt doen om het goede te doen.

Vijfde regel: Wees bovenal dapper

Nadat je de tijger dus een naam hebt gegeven, het geluid sterker hebt aangezet, je eigen weg hebt bepaald en je schild hebt gebruikt, luidt de laatste regel: **de tijger te verslaan met de moed van je eigen overtuigen**. Je kunt er zeker van zijn dat je van enkele van je vriendjes wel eens de wind van voren zult krijgen. Door echter ondanks tegenstand toch het goede te doen, onderscheiden mannen zich van jongens; dit bepaalt of je werkelijk een man bent. Het is beter door je eigen groep gerespecteerd te worden dan de algemene bijval van het ogenblik te oogsten. Door werkeloos toe te zien of willoos met de massa mee te lopen kun je je geen goede reputatie verwerven. Evenmin geef je blij van moed door een portiek in te vluchten. De moed om het goede te doen beloont zichzelf, want dit bewijst dat je een man bent.

Jongen, het is voor ons een heerlijke ervaring je zo tot een verantwoordelijk mens te zien opgroeien. Wij hebben zeer veel respect voor je en voor alles wat je voor ons betekent. Toe, laat het je niet in verlegenheid brengen als moeder en ik je zeggen dat wij je liefhebben met geheel ons hart.

Veel liefs van je
PAPS

P.S. Ik dacht zo dat je wel hoorde te weten dat er een paar dingen zijn, waarvan we hopen dat je ze af zult leren, zoals je zusjes en hun vriendinnetjes plagen, zo hoog van de toren blazen als je wel eens doet en zonder permissie gaan rondzwerven — maar dat zijn geen tijgers, dat zijn enkel kleine katjes.

P.S. P. S. Ik zal het er eens met je moeder over hebben, dat je je niet meer in het openbaar moet kussen.

(vervolg van blz 39)

Soms worden wij verkeerd begrepen, zelfs door hen die ons het naast zijn. Onder zulke omstandigheden ontwikkelen wij door geduld het vermogen kritiek en afkeuring te verdragen, of die nu gerechtvaardigd zijn of niet. Dit vermogen om verdraagzaamheid onder provocatie te oefenen betekent dat wij de leer van de Zaligmaker volgen, namelijk goed te doen aan hen die ons boosaardig behandelen en de andere wang toe te keren.

Geduld is werkelijk een machtige deugd en kan worden ontwikkeld wanneer wij haar belangrijkheid erkennen en ons voornemen in ons eigen leven en ook met anderen geduld te hebben.

Ik moedig u aan in uw dagelijks leven geduld aan te kweken en de voldoening te smaken hierin te slagen en bevrijd te zijn van de spanningen die het leven van deze tijd teweegbrengt.

Ik ben dankbaar voor mijn kennis van het Evangelie en dat het behartenswaardige beginsel van geduld daarin is vervat. Ik ben hoogst dankbaar voor het geduld dat mijn Vader in de hemel in mijn leven met mij heeft gehad.

Ik ben dankbaar voor mijn getuigenis dat God leeft en dat Jezus Christus onze Heiland en Verlosser is. Ik dank God voor de profeet Joseph Smith en voor onze president en profeet David O. McKay. Beiden zijn in hun leven een voorbeeld van geduld geweest.

En nu wil ik eindigen met de woorden van Paulus tot de Hebreeuwse heiligen: „... laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is.“ (Hebr. 12:1.)

In de naam van Jezus Christus. Amen.

(vervolg van blz 37)

met de onvervalste natuur, een leven dat een geleidelijke groei vertoont en zich uitstrekt naar de hoogten van het ware, het goede en het schone, kunnen wij ook met zekerheid zeggen dat er zo iets als een universele godsdienst bestaat.“

De verlangens van de menselijke ziel

Ieder normaal mens hunkert er vurig naar iets van God te leren kennen. Hoe ziet Hij er uit? Stelt Hij belang in het mensdom of negeert Hij het volkomen? Hoe kan men in deze wereld het best leven om zo goed mogelijk te kunnen slagen en het meeste geluk te verwerven? Wat is eigenlijk dat onvermijdelijke dat wij de dood noemen? Wat ligt daar achter?

Wanneer u deze verlangens van de menselijke ziel beantwoord wilt zien, dan moet u zich bij de

Kerk aansluiten. Alleen ware godsdienst kan de hunkering der ziel bevredigen.

De mens heeft de godsdienst nodig om naar behoren aan de doeleinden der schepping te kunnen beantwoorden. De gehele natuur, waarvan de mens de bekroning is, heeft een doelbewuste opzet, die alles doordringt. Heel de voorbereiding der aarde is slechts een voorsmaak van de heerlijkheid, waarmee de schepping eens zal worden gekroond. De Amerikaanse geestelijke Fosdick zegt hieromtrent: „De bestendiging van de menselijke persoonlijkheid is het hoogtepunt der schepping.“ Deze grote denker heeft door middel van redenering hetzelfde gevonden, wat Joseph Smith door openbaring heeft ontvangen en dat is neergelegd in één der meest verheven uitspraken van de hedendaagse Schriftuur, nl.: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ (Mozes 1:39.)

Gods plan, Gods bedoeling is de mensheid tot volmaking te brengen. Hij bekommert Zich wel degelijk om Zijn kinderen en Hij heeft hen lief. Hij is niet zo maar een blinde kracht, geen abstracte macht, maar een levende, persoonlijke God.

Wij doen het werk van onze hemelse Vader nú, want nu moet het gedaan worden. We doen het als het de Heer gelegen komt, en niet als het ons gelegen komt.

- Robert L. Simpson

De Kerk leeft

Kathy, een meisje van het jeugdwerk, had een prominente rol tijdens de avond voor ouders en kinderen. Verder Alex Willems en Gus Best.

Het jeugdwerk van Maastricht met twee leraressen, zr. Gast en zr. Pehrson, onder wier leiding de avond stond

HET JEUGDWERK IN MAASTRICHT

In Leer en Verbonden 68:28 staat het thema voor het jeugdwerk: ... zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.

Jeugdwerk betekent:

De kinderen leren bidden en oprecht voor de Heer te wandelen.

De kinderen bereiden zich voor op de

jaren van verantwoordelijkheid.

De meisjes brengen het licht van het Evangelie in huis.

De jongens bereiden zich voor op het ontvangen van het Aäronische Priesterschap.

Het doel van het jeugdwerk is sterke getuigenissen te helpen opbouwen dat Jezus de Christus is.

Onlangs heeft het jeugdwerk van de gemeente Maastricht een avond voor

ouders en kinderen georganiseerd. Het programma was gebaseerd op een presentatie uit een lesboek voor piloten, en stond onder leiding van de lerares voor de piloten, zuster Gast. Hoogtepunten deze avond waren de liedjes die door de kinderen gezongen werden: „Ik ben een kind van God“ en „Het pilotenlied“. Koekjes in de vorm van een vliegtuig, zelf gemaakt door de lerarissen, en limonade werden rondgediend.

NUTTIGE WENKEN VOOR HET BEREIDEN VAN EEN NOODDRANTSOEN

DOOR ZR. S. VAN EERSEL

Broodrestjes moet men niet weggooien maar bewaren om in tijd van nood dit wederom als voedsel te kunnen gebruiken. De onderstaande recepten zijn de moeite waard om voor oud en jong een smakelijk en goedkoop gerecht te maken.

Restanten gesneden brood in normale plakken moet men eerst goed drogen — 's winters in een verwarmde ruimte en 's zomers bij zonnig weer buiten. Zodra de plakken geheel zijn uitgedroogd, deze in vochtvrije bussen met deksel of in plastic bewaren, opdat het voedsel niet door schimmel wordt aange-tast.

Recept voor cake

250 gr boter of margarine te zamen kloppen met 250 gr witte suiker tot een stevig gebonden witte brei. Daarna toevoegen 3 of 4 eieren, die een voor een in het beslag worden geklopt (duur ± 10 min.). Voor de smaak klopt men hierbij 1 zakje

vanillesuiker, 2 theelepels kaneelpoeder en 1 ons rozijnen allerlaatste in de mengbak met 250 cc water of melk. Goed doorroeren met een houten paplepel totdat deze massa een egaal bruine kleur heeft. Bakken in een wonderpan tot „bruin-gaar“ op een niet te grote vlam, matige pit.

Recept voor pudding.

200 gr suiker, 200 gr boter met 2 eieren te zamen kloppen tot een gelijkmatige witte massa. Hierna 300 gr fijngemalen gedroogd brood, dat tevoren in melk of water tot een dik papje is gekneeld, samenvoegen en voor de smaak erbij doen: 1 zakje vanillesuiker, 2 theelepels kaneelpoeder en 1 ons rozijnen. Bakken of stomen in een oven. De puddingvorm eerst met wat boter besmeren en met meel bestrooien alvorens het deeg erin te doen. Ook de wonderpan krijgt deze behandeling voor het bakken van cake.

Het gedroogde brood kan ook worden gebruikt voor het maken van: wentelteeffjes, nierbroodjes en filpjes.

Indien men verstoken is van gas of elektriciteit (b. v. in oor-logstijd) kan men het gedroogde brood als beschuit nuttigen.

Borden tegen de achtergrond van het Kurhaus.

Zelfs op de koude en winderige boulevard waren mensen te vinden die geïnteresseerd naar de boodschap van de herstelling luisterden.

Zuster Nelson toont de zendingspresident, P. Dalebout, een van de gunstige artikelen over De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

GUNSTIGE PUBLICITEIT

In de afgelopen maanden is er veel goeds geschreven over De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. In het tijdschrift *Panorama* van 15-21 oktober stond een artikel van vier pagina's, met foto's van president David O. McKay en het gebouw van de wetgevende vergadering van de staat Utah. In *Gereformeerd Den Haag* van 12 oktober, een weekblad van de Gereformeerde Kerk, staat een hoofdartikel, getiteld „Diakonaat“. De gehele welzijnzorg van de Kerk wordt besproken en gunstig beoordeeld. In het dagblad *Het Vaderland* verscheen op 12 november een goed artikel van een halve pagina over de Parel van Grote Waarde. Ook van katholieke zijde is er over de Kerk geschreven: in het *Parochieblad* van Den Haag wordt een kwart pagina besteed aan een nieuwe plaat van het Tabernakelkoor en aan de Kerk in het algemeen. Alles in een gunstig licht.

CONFERENTIE VOOR M-MANNEN EN ARENLEESSTERS

Voer 72 m-mannen en arenleessters uit de Hollandse Ring en de Nederlandse Zending was zondag 17 november een belangrijke dag. In nauwe samenwerking met full-time zendingen leerden zij hoe zij het beste de mensen met het Evangelie konden benaderen, door middel van straatvergaderingen op zondagmiddag. Hierbij werden borden met de „tekenen van de ware Kerk“ gebruikt. De vijf verschillende punten in Den Haag en Scheveningen hadden uiteenlopend succes. In niet meer dan een uur tijd zeiden 36 mensen dat zij graag iets meer over het Evangelie wilden weten, als reactie op de „gouden vragen“. Over het geheel genomen was de middag een groot succes.

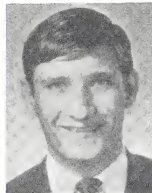
Een van de districtsleiders gaf dit als zijn mening: „Ik geloof dat van alle deelnemers, zowel leden als zendingen, ik wel degene ben geweest die er het meest van geleerd en geprofiteerd heb. Ik beseftte toen dat wij als zendingen trots kunnen zijn op het feit dat wij in Nederland mogen werken, waar de heiligen met zoveel vuur en enthousiasme het zendingswerk steunen — niet dat de heiligen in Amerika minder enthousiast zijn, maar het is een feit dat wij hier in Nederland een punt op voor hebben boven andere gebieden: wij hebben de steun van vele toegewijde zendingen uit het land zelf, en het worden er steeds meer.“

Het zendingswerk ondervindt meer en meer steun van de leden: nu breekt de tijd aan dat Nederlanders en Belgen door hun eigen mensen worden onderwezen.

AANGEKOMEN

Blackburn, Hyrum C., Lovell (Wyoming)
Helgesen, Jack C., Ogden (Utah)

Allphin, Bonnie J., Orem (Utah)
Romig, Brent L., Logan (Utah)

VERTROKKEN
 Dowding, David K.
 Bountiful (Utah)
 Hillier, Robert L.
 Ogden (Utah)
 Tullis, Howard H.
 Salt Lake City (Utah)
 Van Vleet, Harold A.
 Magna (Utah)

Asmus, Mattheus en Wilhelmina,
 Murray (Utah)
 Hatch, Selby, Idaho Falls (Idaho)
 Widdowson, Stewart L.,
 Granada Hills (Californië)

GEBURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Amersfoort

Kraanen-Wijnands, Gerarda Johanna, 13 sept.

Arnhem

van Geenen, Rocky Pierre, 8 nov.

Ede

van Olerden, Ruth, 8 nov.

Haarlem

Dawson-de Miranda, Helouise Hildegonda Wilhelmina, 31 okt.

Leeuwarden

Alkema, Marten Peter, 1 nov.

Bakker, Orlando Romero, 1 nov.

Balk, Sijke Wijbenga, 19 nov.

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Amsterdam

van Mourik-Korte, Maria, 31 okt.

Schiphorst, Marinus, 14 nov.

Verbree-van Tuyl, Willy Johanna, 14 nov.

Leiden

Wessels, Agnes Elfride, 28 nov.

Zwijsen, Daphne, 28 nov.

Rotterdam

Heerbout, Cornelis Pieter, 13 nov.

Heerbout-Kalau, Elisabeth, 13 nov.

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Almelo

Brandenburg, Dennis Sigfried, leraar, 20 okt.

Arnhem

Rentema, Albert Frederik, priester, 3 nov.

Eindhoven

Harpe, Willem, ouderling, 13 okt.

Verhoeven, Mattheus Stoffel, leraar, 3 nov.

Van der Vliet, Robbert Jan, priester, 3 nov.

Groningen

Koens, Bartje, ouderling, 10 nov.

Haarlem

Oddens, Derk Jan, priester, 3 nov.

Schuur, Johannes Theodorus, priester, 3 nov.

GEBOREN

Eindhoven

Beijerling, Daniël Alexei, 6 juni

Groningen

Wolthers, Rieta, 3 sept.

GEZEGEND

Apeldoorn

Roos, Paul Rudolf James, 6 okt.

Eindhoven

Beijerling, Daniël Alexei, 7 juli

Harlingen

Alkma, Alice Jeanette, 23 juni

Groningen

Wolthers, Rieta, 3 nov.

OVERLEDEN

Utrecht

Vink, Jacoba

GEHUWD

Amersfoort

Verbiest, Johanna Maria met Vos, Theo

MUTATIES IN GEMEENTEBESTUREN

Amersfoort

Howard W. Marshall, gemeentepresident

Abraham Meijer, eerste raadgever

Frans de Visser, tweede raadgever

Cornelis Arler, secretaris

Een nieuwe tempel in het oosten van de Verenigde Staten

DOOR ALBERT L. ZOBELL JR.

De Kerk heeft aangekondigd een tempel te bouwen nabij Silver Spring (Maryland), een voorstad van Washington D. C. Het tempel terrein ligt afgelegen op een heuvel die ongeveer 40 m boven de omgeving uitsteekt. Het ziet uit over Rock Creek Park.

In deze aankondiging van het Eerste Presidentschap op 15 november 1968 zei president David O. McKay: „Het is mij een ware vreugde om de goedkeuring af te kondigen voor het bouwen van een Huis des Heren in een gebied waar een tempel zo hard nodig is.”

Het terrein is 23,2 ha groot en in oktober 1962 voor \$ 850.00 aangekocht. Het is een van de grootste ongerepte terreinen in het stedelijk gebied van Washington. Het is gemakkelijk te bereiken vanaf de belangrijke vliegvelden en verkeersknooppunten. Het ligt dichtbij op- en afritten van snelwegen, waaronder een rondweg die directe verbindingen heeft met de snelwegen naar New York, New England, het Midden-Westen en het Zuiden.

Ongeveer 238.000 leden van de Kerk die ten oosten van de rivier de Mississippi wonen (38 ringen en 12 zendingen) zullen dit „onze tempel” noemen. Dit is het grootste aantal heiligen in de wereld dat binnen al te grote afstand van een tempel woont. Ook de heiligen in het oosten van Canada en zelfs die in delen van Zuid-Amerika zullen hiervan profiteren.

Het gebied rondom Washington is rijk aan genealogische gegevens.

Robert W. Barker uit Kensington (Maryland), regionaal vertegenwoordiger van de Raad der Twaalfen voor dit gebied (Philadelphia, Potomac, Virginia en Washington), deelde mee: „Ik geloof dat alle kerkelijke leiders en alle leden in dit gebied opgetogen zijn over het besluit van het Eerste Presidentschap van de Kerk om een tempel bij Washington, de hoofdstad van het land, te bouwen. In contacten met leden uit mijn kerkprovincie is mij gebleken dat de jonge mensen net zo enthousiast zijn als de leiders. De ringpresidenten hier zijn er bijzonder blij om, omdat volgens hen nu veel leden die anders vanwege de hoge kosten dit niet konden doen, de tempel kunnen bezoeken.”

De tempel te Washington zal de zestiende tempel zien die in de Kerk in gebruik is.

Verslag van de ringconferentie van 8 december 1968

Op 8 december 1968 vond de laatste ringconferentie van het jaar plaats. Het gecombineerde koor o.l.v. zr. Nijssen verleende op voortreffelijke wijze haar medewerking. Onder meer werd gezongen het lied „Heer, leer mij ernst”, gecomponeerd door br. van Lingen en br. van Noorden, van tekst voorzien door br. Triemstra. „Dit lied”, zei pres. Jongkees, „is uit ons midden voortgekomen.”

Speciaal welkom werden geheten pres. en zr. Dalebout (Nederlandse Zending) en prof. Woodbury (van de Universiteit van Utah, nu tijdelijk in Leiden) en zijn gezin.

Zijn eerste spreker sprak pres. Schulders over de liefde: „Want also hij heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon gezonden heeft.” Wij zien om ons heen zowel liefde als haat en nijd. Een goede samenleving is onmogelijk zonder liefde. Hebt uw vijanden lief, zegt Lukas, haat niet, omdat men u haat. Hij die een ander kwetst, kwetst zichzelf het meest. Liefde is leven — liefde eist nederigheid. Laten wij ons hart zuiveren van haat en het grote voorbeeld van Christus steeds voor ogen houden.

Hierna kwam pres. Dalebout aan het woord. Hij vertelde hoe de zendingen die kerstdagen zouden doorbrengen: in ziekenhuizen, in bejaardentehuizen, enz. om de kerstgedachte in belangenloze liefde uit te dragen. Daarna vertelde hij een verhaal over een jongeman die op zending ging. Deze jongeman was driftig en stond gauw met zijn vuisten klaar. Zijn vader zei hem, vlak voordat hij op zending ging, „Jan, beloof me dat je tijdens je zending nooit je vuisten zult gebruiken.” Op zending kreeg Jan moeilijkheden met een postbode, die hem tegen de grond sloeg. Toen Jan terug wilde

slaan, dacht hij aan alles wat hij op de zondagsschool geleerd had over liefde en ook aan de belofte aan zijn vader. Hij sloeg niet terug, de postbode liep daar na weg. De volgende dag kwamen zij elkaar weer tegen en de postbode nodigde Jan en zijn collega uit om bij hem thuis te komen. Later is de postbode en zijn zegen gedoopt. Zo ziet u dat er met liefde en overleg meer te bereiken valt dan met brute kracht.

Vervolgens sprak pres. de Bruin. Hij zag het leven als een wonder. De geboorte van een kind is een wonder. Wij worden hier op aarde geboren met een doel, nl. om God eenmaal weer te ontmoeten. En wij in deze tijd zijn hier om de komst van Christus voor te bereiden. Laten we ons geredemaken. Hoe zou u zich voelen als Jezus Christus hier terugkwam en u was niet actief in Zijn Kerk?

Daarna sprak de ringsecretaris, br. Paul Bodeman. De Schriften leren ons dat God ons liefheeft. God is met een ieder van ons bezig. Hij wil dat wij worden zoals Hij, nl. gelukkig. Hiervoor moeten wij werken, ons best doen, zelf liefde tonen, werken voor onze naaste.

Als laatste sprak pres. Jongkees. Christus zei bij de instelling van het Avondmaal: „Eén uwer zal mij verraden.” Tegen Petrus zei Hij dat hij Hem vóór de haan zou kraaien zou verloochenen. Wat zouden wij gedaan hebben, als wij daarbij waren geweest? Judas leed enorme smart over zijn kwaad, Petrus kreeg berouw. Laten wij het berouw vóór zijn door het kwade te midden. Wees sterk, Satan probeert ons van de liefde af te houden. Tot Job sprak de Meester: „Omgort uw lendenen”, d.w.z. maakt u gereed om grote beproevingen te doorstaan.

Hiermee kwam een einde aan een geslaagde ringconferentie.

CONFERENTIES

1 MRT — 31 DEC 1969

9 maart —	ringconferentie
16 maart —	districtsconferentie Gelderland-Overijssel
12 april —	regionale vergadering
13 april —	districtsconferentie Noord-Holland-Utrecht
27 april —	districtsconferentie Eindhoven
18 mei —	districtsconferentie Antwerpen
25 mei —	ringconferentie
8 juni —	districtsconferentie Groningen
15 juni —	districtsconferentie Gelderland-Overijssel
14 september —	districtsconferentie Noord-Holland-Utrecht
21 september —	ringconferentie
28 september —	districtsconferentie Eindhoven
12 oktober —	districtsconferentie Antwerpen
18 oktober —	regionale vergadering
26 oktober —	districtsconferentie Groningen
16 november —	districtsconferentie Gelderland-Overijssel
7 december —	ringconferentie

Richard L. Evans

Het gesproken woord

„Wij missen U overal, de ganse dag”

Ergens in onze gedachten — niet al te diep in ons onderbewustzijn — leven altijd vragen omtrent de lengte van ons leven en het doel ervan — vragen over leven, dood, het verlies van geliefden, waar zij die ons verlaten hebben gebleven zijn en ons eigen onvermijdelijk afscheid van hen die ons lief zijn. Dit zijn enkele van de dringendste vragen van alle tijden. Aangaande hen die ons ontvallen zijn, hen die wij misschien nog verliezen zullen en ook wat onszelf betreft, heeft Dr. Arthur H. Compton eens gezegd: „Er blijft geen overtuigende reden over voor de veronderstelling dat de ziel tegelijk met het lichaam sterft . . . Wij wetenschapsmensen achten sterke redenen aanwezig om te geloven dat de mens in het kosmische stelsel buitengewoon belangrijk is . . . Het kost een heel leven om het karakter van een edel mens te vormen. De oefening en de tucht der jeugd de strijd en de mislukkingen der volwassenheid, de eenzaamheid en de rust van de ouderdom — dit alles vormt het vuur waar hij doorheen moet om het zuivere goud van zijn ziel tevoorschijn te brengen. Nadat hij op die manier is vervolmaakt, wat zal de natuur dan met hem doen? Zal ze hem vernietigen? Wat een oneindige verspilling zou dat zijn! Zolang er in de hemel een God van liefde woont, moet er voor Gods kinderen een *eeuwigdurend leven* zijn!”¹ Zo sprak deze vooraanstaande geleerde, wiens kennis vol redelijkheid was en wiens redelijkheid vol geloof was. Wij allen lijden verliezen, of wij zullen die nog lijden en hoeveel vrienden wij ook hebben of hoeveel familieleden, het verlies van een onzer geliefden laat altijd een lege plaats achter in ons hart.

Tot u die weet wat het is om geliefden te moeten verliezen, tot u, die erover nadenkt hoe straks — eenmaal — ook uw tijd zal komen om dit leven te verlaten, tot u zeg ik: Er is een plaats waar uw geliefden u wachten, een plaats, een doel en een onvergankelijkheid van eeuwig leven, in de ware en wezenlijke zin van het woord. God geve een ieder onzer geloof, vrede, een doel om naar te streven, en herinneringen die zijn verzoet door deze troostrijke verzekering dat, wanneer wij heengaan, wij niet als vreemdelingen zullen gaan, maar daarginds geliefde gezichten terug zullen vinden, de persoonlijke tegenwoordigheid van familieleden en vrienden. ○

¹ Dr. Arthur H. Compton, Nobelprijswinnaar voor fysica 1928.